

Hallituksen esitys eduskunnalle laiksi päästökaupasta johtuvien epäsuorien kustannusten kompensatiosta

ESITYKSEN PÄÄASIALLINEN SISÄLTÖ

Esityksessä ehdotetaan säädettäväksi laki päästökaupasta johtuvien epäsuorien kustannusten kompensatiosta.

Esityksen keskeisenä tavoitteena on kompensoida sähköintensiiviselle teollisuudelle päästökaupasta aiheutuvia epäsuoria kustannuksia. Laissa määritellyt toimialat voisivat saada tukea päästöoikeuden hinnasta johtuvan korkeamman sähkön hinnan kompensoimiseksi. Laissa säädettäisiin tuen hakemisesta, tuen myöntämisen perusteista, tuen määrän laskemisesta sekä viiranomaistehtävistä, todentamisesta ja valvonnasta. Maksettavan tuen suuruus riippuisi muun muassa päästöoikeuden hinnasta sekä tuen saajan sähkönkulutuksesta tai tuotannon määrästä.

Tuki rahoitettaisiin valtion talousarviosta. Lakiehdotus liittyy vuoden 2017 talousarvioon ja on tarkoitettu käsiteltäväksi sen yhteydessä.

Laki on tarkoitettu tulemaan voimaan vuoden 2017 alusta. Lain voimaantulo edellyttää, että Euroopan unionin komissio on hyväksynyt lakiehdotukseen sisältyvän valtioneuvoston päätöksen.

SISÄLLYS

ESITYKSEN PÄÄASIALLINEN SISÄLTÖ	1
SISÄLLYS	2
YLEISPERUSTELUT	4
1 JOHDANTO.....	4
2 NYKYTILA	4
2.1 Päästökauppalaki	4
2.2 Kansainvälinen kehitys sekä ulkomaiden ja Euroopan unionin lainsäädäntö	5
Kansainvälinen kehitys	5
Käytäntö Euroopan talousalueen maissa	6
Päästökauppajärjestelmään liittyvän valtiontuen suuntaviivat	6
Valtiontukisääntely	8
2.3 Nykytilan arviointi	9
3 ESITYKSEN TAVOITTEET JA KESKEISET EHDOTUKSET	10
3.1 Tavoitteet	10
3.2 Keskeiset ehdotukset	10
4 ESITYKSEN VAIKUTUKSET.....	13
4.1 Taloudelliset vaikutukset.....	13
Vaikutukset valtiontalouteen	13
Vuoden 2017 talousarvioesitys.....	14
Yritysvaikutukset.....	14
Asian valmistelu	15
Valmisteluvaiheet ja -aineisto.....	15
5 LAUSUNNOT JA NIIDEN HUOMIOON OTTAMINEN	16

YKSITYISKOHTAISET PERUSTELUT.....	17
1 LAKIEHDOTUSTEN PERUSTELUT.....	17
2 TARKEMMAT SÄÄNNÖKSET JA MÄÄRÄYKSET	33
3 VOIMAANTULO	33
4 SUHDE PERUSTUSLAKIIN JA SÄÄTÄMISJÄRJESTYS	33
LAKIEHDOTUS.....	36
Laki päästökaupasta johtuvien epäsuorien kustannusten kompensatiosta.....	36
LIITE 1.....	46
LIITE 2.....	47

YLEISPERUSTELUT

1 Johdanto

Päästökauppa on Euroopan unionin ilmastopolitiikan keskeinen ohjauskeino. Euroopan unionin päästökauppajärjestelmästä säädetään Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivillä 2003/87/EY kasvihuonekaasujen päästöoikeuksien kaupan järjestelmän toteuttamisesta yhteisössä ja neuvoston direktiivin 96/61/EY muuttamisesta (jäljempänä päästökauppadirektiivi). Päästökauppa aiheuttaa kustannuksia sen piirissä oleville toimijoille. Niin kauan kuin näiden toimijoiden globaaleihin kilpailijoihin ei kohdistu vastaavaa kustannusrasitusta on mahdollista, että kustannukset lisäävät niin sanottua hiilivuotoriskiä. Hiilivuodolla tarkoitetaan mahdollista kasvihuonekaasujen maailmanlaajuista kokonaispäästöjen lisääntymistä, kun yritykset siirtävät tuotantoa Euroopan unionin ulkopuolelle, koska ne eivät pysty siirtämään EU:n päästökauppajärjestelmän kustannuksia asiakkailleen ilman markkinaosuuden merkittävää vähentymistä.

Päästökauppadirektiivi mahdollistaa hiilivuotoriskin huomioimisen sille alttiilla toimialoilla. Päästökaupan suoria kustannuksia kompensoidaan EU-tasolla harmonisoitujen ilmaisjakosääntöjen mukaisesti erikseen määritellyille toimialoille jakamalla niille ilmaisia päästöoikeuksia.

Päästökaupan epäsuoria kustannuksia on päästökauppadirektiivin mukaisesti mahdollista kompensoida kansallisesti päätettävien tukiohjelmien kautta.

2 Nykytila

2.1 Päästökauppalaki

Päästökauppaa säännellään kansallisesti päästökauppalalla (311/2011) ja lentoliikenteen päästökaupasta annetulla lailla (34/2010). Nykyinen päästökauppalaki koskee päästökauppakautta 2013—2020. Päästökauppalalla pantiin täytäntöön direktiivin 2003/87/EY muuttamisesta kasvihuonekaasujen päästöoikeuksien kauppaa koskevan yhteisön järjestelmän parantamiseksi ja laajentamiseksi annettu Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2009/29/EY. Laissa säädetään päästöoikeuksien jakamisesta, kirjaamisesta, siirroista ja palauttamisesta sekä päästökauppalain soveltamisalaan kuuluvilta laitoksilta edellytettävästä kasvihuonekaasujen päästöluvasta ja päästöjen luotettavasta tarkkailusta.

Päästökauppalaisissa säädetään hiilivuodon riskiä vähentävistä toimista. Päästökauppalain nojalla merkittävälle hiilivuodon riskille alttiille toimialoille jaetaan ilmaisia päästöoikeuksia ilmaisjakosääntöjen mukaisesti. Toimialat, jotka kuuluivat komission päätöksessä 2010/2/EU määriteltyyn hiilivuotoluetteloon, saivat maksutta päästöoikeuksia 100 prosenttia ilmaisjakosääntöjen mukaan lasketusta määrästä vuosina 2010—2014, ja toimialat, jotka kuuluvat komission päätöksessä 2014/746/EU määriteltyyn hiilivuotoluetteloon, saavat maksutta päästöoikeuksia 100 prosenttia ilmaisjakosääntöjen mukaan lasketusta määrästä vuosina 2015—2019. Suurin osa energiaintensiivisestä teollisuudesta kuuluu tähän ryhmään. Maksutta jaettavilla päästöoikeuksilla ei kateta kaikkia päästökaupasta johtuvia suoria kustannuksia hiilivuotoluettelon toimialoille. Ilmaisilla päästöoikeuksilla ei kateta myöskään sähkön hinnan noususta aiheutuvia kustannuksia.

Suomessa ei ole käytössä kansallista tukea, jolla kompensoitaisiin päästökaupan epäsuoria kustannuksia hiilivuotoriskille alttiille toimialoille tai niiden osille. Teollisuuden käyttämästä sähköstä kannetaan sähkön ja eräiden polttoaineiden valmisteverosta annetun lain (1260/1996) mukainen alennettu, sähköveroluokan II mukainen vero, ja energiaintensiivinen yritys saa veronpalautusta maksamistaan valmisteveroista. Näillä verotuilla ei kuitenkaan ole tarkoitus kompensoida päästökaupasta aiheutuvia kustannuksia vaan korkeita kansallisia veroja.

Yksi keskeisimmistä päästökaupakauden 2013—2020 uudistuksista oli päästöoikeuksien laajamittaisen huutokaupan aloittaminen. Jäsenvaltiot myyvät yli puolet päästöoikeuksista huutokauppaamalla ne päästökaupan toiminnanharjoittajille ja muille markkinatoimijoille. Huutokaupattavat päästöoikeudet jaetaan jäsenvaltioille päästökauppadirektiivin 10 artiklassa säädettyjen laskentasääntöjen mukaisessa suhteessa. Suomen huutokaupanpitäjänä toimii Energiavirasto, joka huutokauppaa huutokauppa-asetuksen mukaisesti Suomen osuuden huutokaupattavista päästöoikeuksista EU:n yhteisellä huutokauppapaikalla. Huutokaupanpitäjä vastaanottaa Suomelle huutokaupoista saadut tulot ja tulouttaa näin saadut tulot valtiolle. Päästöoikeuksien huutokauppatuloja käsitellään valtiontaloudessa yleiskatteellisina tuloina. Huutokauppatuloja ei rahastoida tai muuten käsitellä valtion talousarviosta erillisinä.

Suomen osuus huutokaupattavista päästöoikeuksista on noin 1,62 prosenttia huutokaupattavien päästöoikeuksien kokonaismäärästä. Vuosina 2013 ja 2014 Suomi huutokauppasi noin 15 miljoonaa ja 11 miljoonaa päästöoikeutta. Suomen päästöoikeuksien huutokauppatulot olivat vastaavasti 67 miljoonaa euroa ja 62 miljoonaa euroa päästöoikeuden keskimääräisen selviytyshinnan ollessa 4,40 euroa ja 6,00 euroa. Vuonna 2015 Suomen huutokauppaamien päästöoikeuksien määrä on noin 12 miljoonaa päästöoikeutta ja vuonna 2016 Suomen huutokauppaamien päästöoikeuksien määrä on noin 13 miljoonaa päästöoikeutta.

2.2 Kansainvälinen kehitys sekä ulkomaiden ja Euroopan unionin lainsäädäntö

Kansainvälinen kehitys

Pariisin ilmastopöytäkirja tehtiin joulukuun 12 päivänä 2015. Sopimus on käännteentekevä saavutus kansainvälisessä ilmastopolitiikassa. Sen tärkeimpiä saavutuksia on maiden välisen tiukan kahtiajaon murtaminen: Vuoden 2015 aikana 187 osapuolta antoi niin sanotun alustavan kansallisesti määritellyn panoksen (intended nationally determined contribution, INDC), joissa osapuolet kertoivat suunnitelluista ilmastotoimistaan. Kansalliset ilmoitukset sisältävät päästövähennys- ja sopeutumistavoitteita ja kattavat noin 98 prosenttia globaaleista kasvihuonekaasujen päästöistä. Maailmanlaajuinen osallistuminen päästövähennystoimiin tasoittaa pitkällä aikavälillä kansainvälistä kilpailuasetelmaa. Pariisin ilmastopöytäkirja tulee sovellettavaksi vuodesta 2020 eteenpäin.

Hiilidioksidipäästöjen hinnoittelujärjestelmät ovat yleistymässä maailmanlaajuisesti. Euroopan unionin päästökaupparjestelmän lisäksi päästökaupparjestelmiä, hiilidioksidiveroja tai muita maksuja on otettu tai ollaan ottamassa käyttöön muun muassa Yhdysvalloissa ja Kanadassa osavaltiotasolla, Etelä-Koreassa ja Kiinassa. Hiilidioksidipäästöjen hinnoittelun käyttöönotto tasoittaa kansainvälistä kilpailua. Eri järjestelmiä vertailtaessa on kuitenkin syytä ottaa huomioon muun muassa vähennystavoitteiden vaativuus, päästöoikeuksien jakotapa ja päästöoikeuksien ilmaisjakoa koskevat säännöt. Voidaan arvioida, että EU:n päästökaupparihtiivin hiilivuodon riskiä vähentävät toimet ovat edelleen perusteltuja.

Käytäntö Euroopan talousalueen maissa

EU- tai EFTA-maista päästökaupan epäsuoria kustannuksia kompensoivan tukijärjestelmän ovat jossakin laajuudessa ottaneet käyttöön Yhdistyneet Kuningaskunnat, Saksa, Alankomaat, Belgia, Norja, Espanja, Kreikka ja Slovakia. Tukiohjelmien kustannukset vaihtelivat Espanjan 1—3 miljoonan euron ja Saksan noin 200 miljoonan euron välillä vuonna 2014. Pellervon Taloustutkimus Pellervon Taloustutkimuksen selvityksen mukaan tukiohjelmat voidaan jakaa kolmeen luokkaan:

1. Yritysten kompensoitio määräytyy EU-sääntöjen ja kansallisten lisärajoitteiden mukaan;
2. Kompensaation kokonaismäärä määräytyy kiinteän budjetin mukaan; tai
3. Kompensaation kokonaismäärä määräytyy päästöoikeuksien huutokauppatulojen mukaan.

Yllä mainituista maista ainakin viisi ensimmäistä on ottanut käyttöön lisärajoituksia yrityksille jaettavan tuen määrälle tai tukikelpoisuudelle. Esimerkiksi Yhdistyneissä Kuningaskunnissa omaan käyttöön tuotettu ja toimitussopimuksilla hankittu sähkö on tukikelpoista vain fossiilisten polttoaineiden suhteessa, jolloin päästöttömillä energialähteillä tuotetun sähkön kulutusta ei kompensoida. Lisäksi epäsuorien hiilidioksidikustannusten (päästökaupasta ja Yhdistyneiden Kuningaskuntien omasta Carbon Price Floor -politiikkatoimesta) täytyy pääsääntöisesti olla vähintään 5 prosenttia tuensaajan bruttoarvonlisäyksestä, millä Yhdistyneet Kuningaskunnat pyrkii kohdentamaan tuen sitä eniten tarvitseville yrityksille.

Saksan kompensoitio-ohjelmassa tukea maksetaan kunkin laitoksen yhden gigawattitunnin ylittävistä sähkön kulutuksesta. Tuen kokonaismäärälle on asetettu vuosittainen yläraja, ja lisäksi eri lähteistä hankitun sähkön tukikelpoisuuteen on tehty rajauksia. Tuen piiristä on rajattu pois omaan käyttöön tuotettava sähkö, jota tuottava laitos ei kuulu päästökaupan piiriin tai joka on oikeutettu uusiutuvan energian tukeen. Tukikelpoista ei ole myöskään toimitussopimuksilla hankittava sähkö, joka tuotetaan sataprosenttisesti uusiutuvilla energialähteillä tai ydinvoimalla. Jälkimmäinen rajaus on hallinnollisesti toteutettavissa, koska Saksassa toimitussopimuksissa tulee jo muutenkin kuvata sähkön tuotannossa käytetyt energialähteet.

Norjan kompensoitio-ohjelmassa omaan käyttöön tuotettu sähkö ei ole tukikelpoista lukuun ottamatta sähköä, joka on tuotettu energian talteenotolla. Kompensatioon ovat oikeutettuja laitokset, joiden vuotuinen sähkönkulutus ylittää kymmenen gigawattituntia. Belgiassa ja Alankomaissa tuensaajalla täytyy olla voimassa energiatehokkuuden parantamissopimus, ja tukea maksetaan yhden gigawattitunnin ylittävistä sähkön kulutuksesta.

Päästökaupan epäsuorien kustannusten kompensoiminen osassa jäsenvaltioita saattaa vääristää kilpailuasetelmaa sisämarkkinoilla siten, että kompensoitioon käyttöön ottaneet jäsenvaltiot ovat paremmassa asemassa kuin ne, joilla ei ole käytössä vastaavaa järjestelmää. Käyttöön otetut järjestelmät antavat muille jäsenvaltioille kannustimen ottaa vastaava järjestelmä käyttöön kilpailuasetelman tasoittamiseksi.

Päästökauppajärjestelmään liittyvän valtiontuen suuntaviivat

Päästökauppadirektiivin 10 a (6) artiklan mukaan jäsenvaltio voi myöntää valtiontukea sellaisten toimialojen tai toimialojen osien hyväksi, joihin todennäköisesti kohdistuu merkittävä hiilivuotoriski, joka johtuu kasvihuonekaasupäästöihin liittyvien kustannusten siirtymisestä säh-

kön hintoihin. Näiden kustannusten kompensointiin sovelletaan valtion tukea koskevia sääntöjä.

Komission antamissa suuntaviivoissa tietyistä päästökauppajärjestelmään liittyvistä valtiontukitoimenpiteistä vuoden 2012 jälkeen (2012/C 158/04) (jäljempänä päästökaupan valtiontukisuuntaviivat) on esitetty edellytykset, joiden mukaisesti kasvihuonekaasujen päästökauppajärjestelmää koskevat valtiontukitoimenpiteet olisivat sisämarkkinoilla hyväksyttäviä.

Päästökaupan valtiontukisuuntaviivoissa on määritelty toimialat, joiden katsotaan olevan alttiita merkittävälle hiilivuodon riskille sähkön hintaan siirtyvien päästöistä johtuvien kustannusten vuoksi, ja joille tukea voidaan myöntää. Useimmat suuntaviivoissa luetelluista toimialoista kuuluvat myös päästökauppadirektiivin mukaiseen hiilivuotoluetteloon, mutta eivät kuitenkaan kaikki. Toimialan tai sen osan katsotaan olevan päästökauppadirektiivin 10 a artiklan 15 kohdan mukaisesti alttiina merkittävälle hiilivuotoriskille, jos kolmansien maiden kanssa käytävän kaupan merkittävyys on yli 10 prosenttia ja päästökauppadirektiivin täytäntöönpanosta aiheutuvien välillisten lisäkustannusten yhteismäärä johtaisi tuotantokustannusten huomattavaan eli vähintään 5 prosentin lisääntymiseen laskettuna osuutena bruttoarvonlisäyksestä. Välillisiä kustannuksia laskettaessa on sovellettu komission päätöksessä 2010/2/EU käytettyä hiilidioksidipäästöjen hintaoletusta, sähkölle määritettyä EU:n keskimääräistä päästökerrointa sekä kunkin toimialan tai sen osan kauppaa, tuotantoa ja arvonlisää koskevia tietoja. Kaupan merkittävyyden laskelman perustana on ollut vienti kaikkiin EU:n ulkopuolisiin maihin ja tuonti niistä. On myös oletettu, että 100 prosenttia hiilidioksidipäästöjen kustannuksista siirtyy sähkön hintoihin. Määrällisen arvion lisäksi tukikelpoisuutta on voitu arvioida laadullisin perustein. Tukikelpoisten toimialojen luettelo on tyhjentävä.

Päästökaupan valtiontukisuuntaviivojen mukainen tuen sallittu enimmäismäärä määräytyy päästöoikeuden hinnan ja laitoksen tuotannon tai sähkönkulutuksen perusteella. Tuotannon tai sähkönkulutuksen ja päästöoikeuden hinnan lisäksi tukeen vaikuttavat komission määrittämät kertoimet: tuen enimmäisintensiteetti, hiilidioksidin päästökerroin ja sähkönkulutuksen tehokkuuden vertailuarvo.

Päästökaupan valtiontuen suuntaviivoissa tuen enimmäisintensiteetti on 85 prosenttia vuonna 2015; 80 prosenttia vuosina 2016—2018; ja 75 % vuosina 2019—2020. Valtiontuen suuntaviivojen mukaan tuen on vähennyttävä ajan mittaan, jotta minimoidaan kilpailun vääristyminen sisämarkkinoilla ja saavutetaan EU:n päästökauppajärjestelmän tavoite eli hiilidioksidipäästöjen kustannustehokas vähentäminen. Komissio pitää keskeisenä tärkeänä, että tukintensiteetit alenevat asteittain. Tuki-intensiteetin on oltava asteittain laskeva, jotta vältetään riippuvuus tuesta. Lisäksi alenevalla tuki-intensiteetillä saavutetaan komission mukaan sekä pitkän aikavälin kannustimet ottaa ulkoisvaikutukset täysimääräisesti huomioon että lyhyen aikavälin kannustimet siirtyä vähähiilisiin teknologioihin.

Päästökaupan valtiontuen suuntaviivoja sovelletaan 31 päivään joulukuuta 2020 asti. Kansallisen tukijärjestelmän kesto ei saa ylittää komission suuntaviivojen kestoja. On kuitenkin todennäköistä, että vastaava järjestely säilyy EU:n päästökauppajärjestelmässä myös neljännellä päästökauppakaudella 2021—2030. Komission antamassa ehdotuksessa päästökauppadirektiivin muutokseksi kaudelle 2021—2030 esitetään, että jäsenvaltioiden pitäisi kompensoida sähkön hintoihin siirtyviä merkittäviä päästökaupan epäsuoria kustannuksia toimialoille ja ala-toimialoille, joihin kohdistuu hiilivuodon riski. Kompensaation edellytyksenä olisivat voimas-

sa olevat valtiontuen suuntaviivat. Direktiiviehdotuksessa suositellaan lisäksi, että kompensointiin käytettäisiin jäsenvaltioiden saamia päästöoikeuksien huutokauppatuloja.

Valtiontukisuuntaviivoissa annetaan lisäksi määräyksiä, jotka koskevat tukiohjelman avoimuutta ja seuranta- ja ympäristönsuojelun tukitoimenpiteitä koskevissa vuosikertomuksissa esitettäviä tukiohjelmia koskevia lisätietoja.

Valtiontukisääntely

Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen 107 artiklan 1 kohdan mukaan jäsenvaltion myöntämä tuki valtion varoista muodossa tai toisessa myönnetty tuki, joka vääristää tai uhkaa vääristää kilpailua suosimalla jotakin yritystä tai tuotannonalaa, ei sovellu yhteismarkkinoille siltä osin kuin se vaikuttaa jäsenvaltioiden väliseen kauppaan.

Ympäristönsuojeluun myönnettävän valtiontuen voidaan katsoa soveltuvan sisämarkkinoille Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen 107 artiklan 3 kohdan c alakohdassa tarkoitettulla tavalla, jos sillä parannetaan ympäristönsuojelua, mutta se ei muuta kaupankäynnin edellytyksiä yhteisen edun kanssa ristiriitaisella tavalla.

Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen 108 artiklan mukaan valtiontueksi katsottavat toimenpiteet on ilmoitettava komissiolle ennen niiden käyttöönottoa. Ennakoilmoitusmenettelyn tarkoituksena on varmistaa tukien soveltuvuus yhteismarkkinoille eikä tukitoimenpiteitä voida ottaa käyttöön, ennen kuin komissio on hyväksynyt tukijärjestelmän.

Valtiontuen toimintasuunnitelman (KOM(2005)107 lopullinen) mukaan valtiontuen valvonnan päätavoite EU:n päästökauppajärjestelmän yhteydessä on varmistaa, että kasvihuonekaasut vähenevät enemmän valtiontukitoimenpiteiden ansiosta kuin ilman tukea. Tavoitteena on myös varmistaa, että tuen myönteiset vaikutukset ovat suuremmat kuin sen kielteiset, sisämarkkinoiden kilpailua vääristävät vaikutukset. Valtiontuen on oltava välttämätöntä EU:n päästökauppajärjestelmän ympäristötavoitteen saavuttamiseksi ja se on rajoitettava tavoitellun ympäristönsuojelun tason saavuttamiseksi tarvittavaan vähimmäismäärään ilman, että kilpailu ja kauppa sisämarkkinoilla vääristyvät kohtuuttomasti.

Päästökaupan valtiontukisuuntaviivoissa katsotaan, että hiilivuotoriskin välttämällä on ympäristötavoite. Tuella pyritään välttämään kasvihuonekaasujen kokonaispäästöjen lisääntyminen sen vuoksi, että tuotantoa siirtyy EU:n ulkopuolelle eikä kasvihuonekaasupäästöjen vähentämisestä ole tehty sitovaa kansainvälistä sopimusta. Toisaalta välillisiin päästökustannuksiin annettavalla tuella voi olla kielteinen vaikutus EU:n päästökauppajärjestelmän tehokkuuteen. Valtiontuki voi lisäksi johtaa kilpailun vääristymiseen sisämarkkinoilla. Tästä johtuen päästökaupan valtiontukisuuntaviivoilla on kolme tavoitetta: hiilivuotoriskin minimoiminen, EU:n päästökaupan tavoitteen eli kustannustehokkaan päästöjen vähentämisen säilyttäminen, ja sisämarkkinoiden kilpailun vääristymisen minimoiminen.

Päästökaupan valtiontukisuuntaviivojen mukaan tuki päästökaupan epäsuorien kustannusten korvaamiseksi katsotaan soveltuvan sisämarkkinoille, jos se noudattaa suuntaviivoissa lueteltuja edellytyksiä. Tuen tavoite on estää merkittävä hiilivuotoriski, joka johtuu sähkön hintoihin siirretyistä EU-päästöoikeuskustannuksista. Merkittävän hiilivuotoriskin katsotaan aiheutuvan vain, jos tuensaaja toimii suuntaviivoissa luetellulla toimialalla tai alatoimialalla.

2.3 Nykytilan arviointi

28 päivänä toukokuuta 2015 julkistetun pääministeri Juha Sipilän hallitusohjelman mukaisesti Suomessa otetaan käyttöön päästökaupan epäsuorien kustannusten kompensatio-ohjelma. Hallitusohjelman mukaan kompensatio rahoitetaan päästöoikeuksien huutokauppataloilla.

Päästöoikeuden hinta on ollut ennakoitua alhaisemmalla tasolla toisen päästökauppakauden (2008—2012) lopulta lähtien. Päästöoikeuksien kysyntä laski voimakkaasti Euroopan talouskriisin seurauksena, ja samalla kansainvälisten hyvitysten tarjonta päästökaupassa lisääntyi huomattavasti. kansainvälisten hyvitysten tarjonta päästökaupassa lisääntyi huomattavasti. Päästöoikeuden hinta laski vuoden 2010 keskimääräiseltä tasolta 14,5 eurosta vuoden 2013 keskimääräiselle tasolle 4,5 euroon.

Päästöoikeuden hinnan ollessa alhainen Suomi on arvioinut, että päästökaupan aiheuttamasta sähkön hinnan noususta johtuva hiilivuodon riski on suhteellisen vähäinen. Päästöoikeuden hinnan odotetaan kuitenkin nousevan tulevaisuudessa. Vuonna 2014 komission asetusta N:o 1031/2010 kasvihuonekaasujen päästöoikeuksien huutokaupan ajoituksesta, hallinnoinnista ja muista näkökohdista (jäljempänä huutokauppa-asetus) muutettiin niin, että 900 miljoonaa päästöoikeutta siirretään väliaikaisesti pois markkinoilta vuosina 2014—2016. Vuonna 2015 tehtiin Euroopan parlamentin ja neuvoston päätös (EU) 2015/1814 markkinavakausvarannon perustamisesta Euroopan unionin päästökauppajärjestelmään, sen toiminnasta ja direktiivin 2003/87/EY muuttamisesta. Markkinavakausvarannon perustaminen on osa laajempaa päästökauppajärjestelmän uudistusta, jolla komissio pyrkii parantamaan järjestelmän toimintaa ja kustannustehokkuutta rajoittamalla markkinoilla olevaa päästöoikeuksien ylijäämää. Markkinavakausvaranto toimii siten, että liikkeellä olevien päästöoikeuksien kokonaismäärän ollessa ennalta määritellyn vaihteluvälin ulkopuolella varantoon siirrettäisiin päästöoikeuksia markkinoilta tai varannosta siirrettäisiin päästöoikeuksia takaisin markkinoille. Samalla päätettiin, että markkinoilta väliaikaisesti pois siirrettyjä 900 miljoonaa päästöoikeutta ei palauteta takaisin huutokaupattavaksi vuosina 2019 ja 2020, vaan ne siirretään seuraavalle päästökauppakaudelle 2021—2030. Markkinavakausvarantoon siirretään myös päästöoikeudet, joita ei ole jaettu toimijoille kaudella 2013—2020. Markkinavakausvaranto otetaan käyttöön EU:n päästökauppajärjestelmässä vuodesta 2019 alkaen. Kuvattujen toimien odotetaan nostavan päästöoikeuden hintaa.

Euroopan komissio antoi 15 päivänä heinäkuuta 2015 ehdotuksen päästökauppadirektiivin uudistamiseksi ((COM(2015) 337 final). Ehdotuksen pääpiirteet perustuvat Eurooppa-neuvoston vuoden 2014 lokakuun päätökseen, jonka mukaan EU vähentää kasvihuonekaasujen päästöjään 40 prosenttia vuoden 1990 tasosta vuoteen 2030 mennessä. Päästökauppasektorin päästövähennys on 43 prosenttia vuoden 2005 tasosta. Jotta tavoite saavutetaan, päästökauppasektorin päästöoikeuksien kokonaismäärää vuosittain laskevaa lineaarista kerrointa kiristetään nykyisestä 1,74 prosentista 2,2 prosenttiin. Lisäksi komissio ehdottaa, että huutokaupattavien päästöoikeuksien osuus olisi 57 prosenttia päästöoikeuksien kokonaismäärästä. Muutosten arvioidaan nostavan päästöoikeuden hintaa tulevaisuudessa.

Päästöoikeuden hintakehitystä on erittäin vaikea ennustaa. Vuonna 2015 päästöoikeuden keskihinta oli noin 7,7 euroa. Alkuvuoden 2016 aikana päästöoikeuden hinta on taas laskenut reilun kolmanneksen noin 5 euron tasolle. Hintaan vaikuttavat muun muassa Euroopan taloudellinen tilanne ja polttoaineiden hinnat. Euroopan Unionin tuomioistuimen (EUTI) antama päätös 28. päivänä huhtikuuta 2016 (C-191/14 - Borealis Polyolefine ym.) kolmannen päästökauppakauden ilmaisjaosta voi myös korottaa päästöoikeuden hintaa jonkin verran. Päätöksen mukaan komission olisi tullut maksutta jaettavien päästöoikeuksien enimmäismäärää laskiessa ottaa huomioon vain niiden laitosten päästöt, jotka oli lisätty päästökauppajärjestelmää 2013 alkaen, eikä laitosten uusien toimintojen päästöjä. Näin ollen komission täytyy korjata maksutta jaettavien päästöoikeuksien enimmäismäärää sekä monialaista korjauskerrointa EUTI:n päätöksen mukaisesti päästökauppakaudella 2013—2020.

Suomi on osa Pohjoismaiden ja Baltian maiden yhteisiä tukkusähkömarkkinoita. Noin 70 prosenttia tukkusähkökaupasta käydään Nord Pool -sähköpörssissä, jonka spot-hintaa käytetään yleisesti vertailuhintana muussa sähkökaupassa. Sähkömarkkinahinnan kullekin tunnille määrää kallein hyväksytty tuotantotarjous, joka yleensä perustuu muuttuvilta tuotantokustannuksilta kalleimman sähköä tuottavan voimalaitoksen (niin sanotun rajatuotantomuodon) kustannuksiin. Muuttuvien tuotantokustannusten edullisuusjärjestys määrää siis voimalaitosten ajojärjestyksen, ja merkittävän osan ajasta rajatuotantomuotona on hiililauhde. Kun rajatuotantomuotona on fossiilisia polttoaineita käyttävä voimalaitos, päästökauppa nostaa sen tuotantokustannuksia ja siten sähkön hintaa.

Viime vuosina niin Nord Poolin systeemi hinta kuin Suomen aluehintakin ovat olleet suhteellisen matalia, ja lisäksi tuotantokustannuksilta alhaisten sähköntuotantomuotojen, kuten ydin-, tuuli- ja aurinkovoiman, yleistyminen vaikuttaa laskevasti sähkön tukkumarkkinahintaan. Päästöoikeuden hinnan odotetaan kuitenkin nousevan vuosien 2015 ja 2020 välillä, mikä puolestaan vaikuttaa korottavasti sähkön hintaan. On myös huomattava, että sähkönsiirron alhaisen kapasiteetin vuoksi Suomen aluehintaa on suuren osan ajasta systeemi hintaa korkeampi, ja tilanteen odotetaan jatkuvan Olkiluoto 3 -ydinvoimayksikön käynnistymiseen asti.

3 Esityksen tavoitteet ja keskeiset ehdotukset

3.1 Tavoitteet

Esityksen tavoitteena on vähentää suomalaisen teollisuuden hiilivuodon riskiä ottamalla käyttöön tuki, jolla kompensoidaan tietyille sähköintensiivisille toimialoille ja toimialojen osille sähkön hintoihin siirtyviä päästökaupasta aiheutuvia epäsuoria kustannuksia. Tuen kokonaismäärä ei saisi ylittää päästöoikeuksien huutokauppatulojen määrää.

3.2 Keskeiset ehdotukset

Tukeen olisivat oikeutettuja toiminnanharjoittajat, jotka toimivat toimialoilla tai alatoimialoilla, joiden katsotaan olevan alttiita merkittäväälle hiilivuodon riskille EU:n päästökauppajärjestelmän aiheuttamien sähkön hintoihin siirrettyjen kustannusten vuoksi. Kaikki päästökaupan valtioneuvoston suosittelemissa luetellut toimialat ja alatoimialat olisivat oikeutettuja tukeen. Toimialojen joukossa on sellaisia Suomelle merkittäviä toimialoja kuin raudan, teräksen ja rautaseosten valmistus; paperin ja kartongin valmistus; mekaanisen puumassan valmistus sekä lannoitteiden valmistus.

Tukeen oikeutetut toimialat ja alatoimialat luetellaan lakiehdotuksen yksityiskohtaisissa perusteluissa.

Jos laitos valmistaa tuotteita, jotka kuuluvat merkittävälle hiilivuotoriskille alttiille toimialoille tai alatoimialoille, sekä tuotteita, jotka eivät kuulu mainituille toimialoille tai alatoimialoille, tuki laskettaisiin ainoastaan merkittävälle hiilivuotoriskille alttiille toimialoille tai alatoimialoille kuuluvien tuotteiden osalta.

Tukea myönnettäisiin tukeen oikeutetuilla toimialoilla ja alatoimialoilla toimiville toiminnanharjoittajille vuosien 2016—2020 kustannusten perusteella. Vuoden 2016 kustannusten perusteella maksettavaa tukea voisi hakea vuonna 2017 ja tuki maksettaisiin vuonna 2017.

Päästökaupan valtioneuvoston suositusten mukaan tukea ei saa maksaa sähkön kulutuksesta, jonka toimitussopimukseen ei sisälly hiilidioksidikustannusta. Toisin sanoen kaikkeen käytettyyn sähköön, jonka perusteella tukea maksetaan, täytyy sisältyä hiilidioksidikustannus. Hiilidioksidipäästöistä johtuvien kustannusten sisällymistä sähkön eri hankintatapoihin on syytä tarkastella erikseen. Suomen sähkömarkkinat ovat suhteellisen kehittyneet ja toiminnanharjoittajilla on tyypillisesti käytettävissään useampia sähkön hankintatapoja. Suomen sähköintensiivisen teollisuuden sähkönhankintatavat voidaan yksinkertaistaa neljään pääryhmään. Ensimmäinen pääryhmä on tehdasintegraatissa tuotettu omaan käyttöön tarkoitettu sähkö. Toinen pääryhmä on kolmannen osapuolen integraatissa tuotama sähkö. Kolmas pääryhmä on pörssisähkön ostaminen sähkönjakeluverkon kautta. Neljäs pääryhmä käsittää osakkuusyhtiöiden omakustannushintaan tuottaman sähkön eli niin sanotulla Mankala-periaatteella hankitun sähkön. Käytännössä suurin osa teollisuuslaitoksista hankkii sähköä kahteen tai useampaan pääryhmään kuuluvilla hankintatavoilla.

Toiminnanharjoittajien omistamat tehdasintegraatit kuuluvat yleensä päästökaupan piiriin ja ainakin osa polttoaineesta on yleensä muuta kuin uusiutuvia energialähteitä, jolloin niillä tuotettuun sähköön sisältyy hiilidioksidikustannus.

Kahdenvälisiin sähkön toimitussopimuksiin katsotaan kuuluvan hiilidioksidikustannuksia, koska muussa tapauksessa sähkön myyjä voisi myydä sähkön korkeammalla hinnalla sähköpörssissä. Täten kolmannen osapuolen omistamasta tehdasintegraatista hankittuun sähköön sisältyy hiilidioksidikustannus.

Sähköpörssistä hankitun sähkön hinta määräytyy sähkön tuotantokustannuksiltaan kalleimman tuotantomuodon (ns. rajatuotantomuodon) mukaan, mikä on merkittävän osan ajasta hiililauhdesähköä. Kun rajatuotantomuotona on fossiilisia polttoaineita käyttävä voimalaitos, päästökauppa nostaa sen tuotantokustannuksia ja siten sähkön hintaa. Pörssisähköön katsotaan täten sisältyvän hiilidioksidikustannus.

Osa teollisuuslaitosten Mankala-periaatteella hankkimasta sähköstä on tuotettu päästökaupan kuuluvassa tuotantolaitoksessa, osa puolestaan ydinvoimalassa tai uusiutuvan energian laitoksessa. Valtaosa tuensaajien Mankala-osuuksista ydinvoimassa tai uusiutuvan energian laitoksissa kuuluu sellaisille yrityksille, joissa sähkön hankinnasta vastaa eri yksikkö kuin se joka valmistaa tukikelpoisia tuotteita. Yksiköiden toimiessa liiketaloudellisin perustein mak-
saa tukikelpoisia tuotteita valmistava yksikkö sähköstä markkinahintaan sidoksissa olevan hinnan, johon sisältyy hiilidioksidikustannuksia.

Tuen myöntämiseksi asetettaisiin sähkönkulutukseen perustuva alaraja siten, että tukea myönnettäisiin vain yhden gigawattitunnin vuosittaista sähkönkulutusta vastaavan tuotannon määrän ylittävältä osalta. Rajauksen avulla käsiteltävien tukihakemusten määrä ja tukiviranomaisen työmäärä pysyisivät kohtuullisina. Samalla tuki kattaisi valtaosan tukikelpoisesta sähkönkulutuksesta. Maksettavan tuen määrä laskettaisiin laitoskohtaisesti. Vuosittain maksettavan tuen määrä laskettaisiin päästökaupan valtiontukisuuntaviivoissa määriteltyä sallitun enimmäistuen laskukaavaa soveltaen siten, että tuki-intensiteetti olisi suuntaviivojen enimmäisintensiteettiä alhaisempi. Suuntaviivojen mukaan jäsenvaltion on osoitettava, että tuensaajan saama tukimäärä on rajattu mahdollisimman pieneksi. Erityisesti jäsenvaltioiden myöntämien tukien tuki-intensiteetit voivat olla suuntaviivoissa mainittuja alemmat. Pääministeri Juha Sipilän hallitus on linjannut, että tukiohjelman suuruus mitoitetaan 50 prosenttiin valtiontukisuuntaviivojen mukaisesta sallitusta enimmäistuesta. Näin ollen kansallisen ohjelman tuki-intensiteetit olisivat 40 prosenttia tukikelpoisista kustannuksista vuosina 2016—2018 ja 37,5 prosenttia tukikelpoisista kustannuksista vuosina 2019—2020.

Tuki-intensiteetin lisäksi tuen määrä määräytyisi hiilidioksidin alueellisen päästökertoimen, EU-päästöoikeuden hinnan, tuotekohtaisen sähkönkulutuksen vertailuarvon ja perustuotoksen perusteella.

Tuen määrän laskemiseen sovellettaisiin alueellista sähköntuotannon päästökerrointa. Päästökerroin kuvaa fossiilisista polttoaineista eri maantieteellisillä alueilla tuotetun sähkön hiilidioksidi-intensiteetin painotettua keskiarvoa. Päästökerroin osoittaa, miten tärkeitä fossiilisia polttoaineita käyttävät voimalat ovat loppuhinnan määräytymiselle sähkön tukumarkkinoilla. Suuntaviivojen mukaan samaa sähköntuotannon päästökerrointa sovelletaan kaikkiin sähkönhankinnan muotoihin (tuottaminen omaan käyttöön, sähkön toimitussopimukset ja verkkojakelu) ja kaikkiin tuensaajiin kyseisessä jäsenvaltiossa, jotta voitaisiin varmistaa sähkönhankinnan lähteiden tasavertainen kohtelu ja välttää väärinkäyttömahdollisuudet. Osaltaan tämä logiikka tukee kaikkien sähkönhankintamuotojen samanlaista kohtelua Suomen kompensatiojärjestelmässä.

Jos komission määrittelemät tuotekohtaiset sähkönkulutuksen vertailuarvot eivät olisi sovellettavissa laitoksessa valmistettaviin tuotteisiin, käytettäisiin tuen määrän laskemisessa toissijaista sähkönkulutuksen tehokkuuden vertailuarvoa ja sähkönkulutuksen perustasoa. Tuen määrää laskettaessa olisi huomioitava laitoksen tuotantokapasiteetin merkittävä laajeneminen tai laitoksen tuotantotason merkittävä lasku.

Tuen määrän laskemiseen vaikuttavia muuttujia kuvataan tarkemmin lakiehdotuksen yksityiskohtaisissa perusteluissa.

Energiavirasto olisi tuen viranomaistehtävistä vastaava tukiviranomainen. Energiavirasto myöntäisi hakemuksesta tuen toiminnanharjoittajalle. Energiavirasto huolehtisi lisäksi tuen maksamiseen liittyvistä tehtävistä, valvoisi lain noudattamista ja hoitaisi muut laissa sille määrättyt tehtävät.

4 Esityksen vaikutukset

4.1 Taloudelliset vaikutukset

Ehdotettu tukiohjelma vähentäisi hiilidioksidipäästöihin liittyvistä kustannuksista johtuvaa hiilivuodon riskiä tukeen oikeutetuilla toimialoilla. Näin tuki omalta osaltaan turvaisi Suomen sähköintensiivisen vientiteollisuuden kilpailukykyä. Tuki myös tasoittaisi kilpailuasetelmaa suhteessa jäsenvaltioihin, jotka ovat ottaneet vastaavan järjestelmän käyttöön.

Pellervon taloudellisen tutkimuslaitoksen selvityksen mukaan kompensatioon oikeutettujen toimialojen osuus Suomen bruttokansantuotteesta on selvästi korkeampi kuin muissa EU-jäsenvaltioissa (2 prosenttia). Toimialojen joukossa on sellaisia Suomelle merkittäviä toimialoja kuin raudan, teräksen ja rautaseosten valmistus; paperin ja kartongin valmistus; mekaanisen puumassan valmistus sekä lannoitteiden valmistus. Samojen toimialojen osuus bruttokansantuotteesta on esimerkiksi Saksassa ja Ruotsissa alle 1,5 prosenttia.

Tukeen oikeutetuista toimialoista esimerkiksi terästeollisuuteen kohdistuu voimakas globaali kilpailu. Erityisesti Kiinan osuus maailman terästuotannosta on kasvanut 2000-luvulla merkittävästi, ja tuonti Kaukoidän maista EU-alueelle on kasvanut viimeiset kymmenen vuotta. Energia on terästeollisuuden tärkeimpiä kustannustekijöitä, jonka hinta vaihtelee markkina-alueittain. Päästöoikeuden hinnan siirtyminen sähkön hintaan on kustannustekijä, jota terästeollisuuden EU:n ulkopuolisilla kilpailijoilla ei katsota olevan vastaavassa määrin.

Vaikutukset valtiontalouteen

Tukiohjelman kustannukset valtiontaloudelle muodostuvat lähinnä tuensaajille maksettavasta tuesta ja tukiviranomaisen määräraha- ja henkilöresurssitarpeista.

Alla olevassa taulukossa esitetään arvio päästöoikeuden hintakehityksestä sekä tuensaajille maksettavasta tuesta maksuvuosittain. Esimerkiksi vuonna 2017 maksetaan vuonna 2016 määräytyvä tuki, joka perustuu vuoden 2015 päästöoikeuden hintaan. Tuen määrää koskevaan arvioon aiheuttaa epävarmuutta esimerkiksi päästöoikeuden vaikeasti ennakoitava hintakehitys sekä vaikeus arvioida tarkasti tuen perusteena olevaa sähkönkulutusta tai perustuotosta.

	2015	2016	2017	2018	2019	2020	2021	Yht. 2017—2021
Päästöoikeuden hinta, euroa	8	8	8	9	11	-	-	-
Tuen määrä, miljoonaa euroa	-	-	43	43	43	46	56	232

Vaikutukset Energiaviraston toimintaan, toimintamenoihin ja henkilöresursseihin

Energiaviraston tehtävänä on muun muassa käsitellä toiminnanharjoittajien tukihakemukset, huolehtia kompensatiotuen maksamiseen liittyvistä toimenpiteistä ja tarvittaessa tuen takaisinperinnästä sekä valvoa lain noudattamista. Kompensaatiotukihakemuksia arvioidaan saapuvan vuosittain alle 100. Tehtävien tehokas hoitaminen edellyttää, että Energiavirastolla on käytössään tietojärjestelmä, jonka avulla kompensatiotuen hakemiseen, myöntämiseen ja maksatukseen liittyvät prosessit on mahdollista automatisoida mahdollisimman pitkälle. Hakemuskäsittelyn kustannukset katetaan Energiaviraston päätöksistä perittävillä maksuilla. Energiavirasto vastaa myös todentajien hyväksymisestä ja todentajien toiminnan valvonnasta.

Energiaviraston arvioitu resurssitarve on noin kaksi henkilötyövuotta tuen keston ajan. Resurssitarpeen kustannusten arvioidaan olevan 210 000 euroa vuodessa. Lisäksi tarvittavan tietojärjestelmäinvestoinnin kustannusten arvioidaan olevan noin 100 000 euroa vuonna 2017. Esitetyillä määrärahalisäyksillä katettaisiin myös muita päästökauppaan liittyvien tehtävien tarpeita.

Vuoden 2017 talousarvioesitys

Esitys liittyy valtion vuoden 2017 talousarvioesitykseen ja on tarkoitettu käsiteltäväksi sen yhteydessä.

Vuoden 2017 talousarvioesityksessä Energiaviraston momentille 32.60.01 ehdotetusta 6 815 000 euron nettomäärärahasta 310 000 euroa on arvioitu käytettävän päästökaupasta aiheutuvien epäsuorien kustannusten kompensatiotuesta johtuviin viranomaistehtäviin. Esitetyllä määrärahalisäyksellä katettaisiin myös muita päästökauppaan liittyvien tehtävien tarpeita.

Vuoden 2017 talousarvioesityksessä on päästökaupasta aiheutuvien epäsuorien kustannusten kompensatiotukea varten momentille 32.60.46 ehdotettu määrärahaksi 43 miljoonaa euroa.

Valtiontalouden kehyspäätöksessä vuosille 2017—2020 kompensatiotukeen suunnataan vuosittain 43 miljoonaa euroa vuosina 2017—2019 ja 46 miljoonaa euroa vuonna 2020.

Yritysvaikutukset

Tukiohjelman vaikutukset kohdentuisivat ensisijaisesti metsä-, metalli- ja kemianteollisuuteen. Pöyry Management Consultingin selvityksessä arvioidaan, että Suomessa olisi alle 100 tukeen oikeutettua toimipaikkaa. Näistä suurin osa olisi metsä- tai metalliteollisuuden laitoksia.

Selvityksessään Pöyry Management Consulting arvioi tuen vaikuttavuutta kolmen esimerkkiryhmän tai -toimipaikan perusteella. Tuen määrä oli 50 prosenttia komission suuntaviivo-

jen mukaisesta maksimimäärästä, ja päästöoikeuden hintana käytettiin 8,50 euroa vuonna 2015 (eli kyseessä on vuonna 2016 määräytyvä kompensaatio). Esimerkkitapauksissa tuki vastasi noin 0,1—0,5 prosenttia yrityksen tai toimipaikan liikevaihdosta ja 1—4 prosenttia liikevoitosta.

Alla olevassa taulukossa esitetään arvio vuonna 2017 maksettavan tuen jakautumisesta teollisuudenaloittain perustuen Pellervon taloustutkimuksen tekemään selvitykseen.

	Tuki (miljoonaa euroa)	Osuus (%)
Metsäteollisuus	30	69
Metalliteollisuus	6	14
Kemianteollisuus	5	12
Ei tiedossa	2	5
Yhteensä	43	100

Asian valmistelu

Ehdotus on valmisteltu työ- ja elinkeinoministeriössä yhteistyössä Energiaviraston kanssa.

Valmisteluvaiheet ja -aineisto

Työ- ja elinkeinoministeriö teetti vuonna 2014 Pellervon taloudellisella tutkimuslaitoksella selvityksen tuen toteuttamisesta Suomessa. Selvityksen avulla on mahdollista tehdä laskennallisia arvioita päästökaupan epäsuorien kustannusten kompensaation määrästä. Marrasjoulukuussa 2015 työ- ja elinkeinoministeriö teetti Pöyry Management Consulting:illa selvityksen tuen kohdentumisesta ja sähkön eri hankintamuotojen tukikelpoisuudesta.

Valtioneuvoston kanslia teetti keväällä 2015 Teknologian tutkimuskeskus VTT:llä ja Sulamaa Consulting:illa selvityksen markkinavakausvarannon vaikutuksista sähkön tukkuhintaan Suomessa. Selvityksessä arvioidaan päästöoikeuden hintavaikutuksen kokoluokkaa sekä siihen vaikuttavia tekijöitä. Selvityksessä tarkastellaan myös päästöoikeuden hinnan ja sähkön hinnan keskinäisen riippuvuuden kehittymistä ajan myötä energian tuotantorakenteen muuttuessa.

Lakiehdotusta on käsitelty syksyllä 2015 ja talvella 2016 valtioneuvoston ilmastopolitiikan yhdysverkossa sekä työ- ja elinkeinoministeriön vetämässä päästökauppalakityöryhmässä, jossa ovat edustettuina päästökaupan kannalta keskeiset viranomaiset ja sidosryhmät.

Yritystukineuvottelukunta käsittelee lakiehdotusta erityisesti EU:n valtiontukisääntelyn näkökulmasta 11 päivänä helmikuuta 2016. Neuvottelukunta pyysi Valtion taloudelliselta tutkimuskeskukselta lausunnon suunnittelusta tuesta. Lausunnossaan Valtion taloudellinen tutkimuskeskus kiinnittää huomiota siihen, että hiilivuodosta ei tähän mennessä ole löydetty empiiristä näyttöä. Valtion taloudellinen tutkimuskeskus myös kyseenalaistaa tuen tarkoituksenmukaisuuden viittaamalla muihin päällekkäisiin ohjaukeinoihin, kuten energiaintensiivisen teollisuuden alempan sähköverokantaan ja veroleikkuriin.

5 Lausunnot ja niiden huomioon ottaminen

YKSITYISKOHTAISET PERUSTELUT

1 Lakiehdotusten perustelut

1 §. Lain soveltamisala. Pykälän 1 momentissa todettaisiin, että laissa säädetään tuesta, jolla kompensoidaan päästökaupasta johtuvaa sähkön hinnan nousua merkittävälle hiilivuodon riskille alttiille toimialoille. Päästökaupan valtioneuvoston suosittelemissa toimialan katsotaan olevan päästökauppadirektiivin 10 a artiklan 15 kohdan mukaisesti alttiina merkittävälle hiilivuodon riskille, jos kolmansien maiden kanssa käytävän kaupan merkittävyys on yli 10 prosenttia ja päästökauppadirektiivin täytäntöönpanosta aiheutuvien välillisten lisäkustannusten yhteismäärä johtaisi tuotantokustannusten huomattavaan eli vähintään viiden prosentin lisääntymiseen laskettuna osuutena bruttoarvonlisäyksestä. Välillisiä kustannuksia laskettaessa suuntaviivoissa on käytetty samoja oletuksia kuin komission päätöksessä 2010/2/EU (hiilivuotoluettelo). Määrällisen arvon lisäksi toimiala on voitu sisällyttää suuntaviivojen luetteloon merkittävälle hiilivuodon riskille alttiista toimialoista päästökauppadirektiivin 10 a artiklan 17 kohtaa vastaavan laadullisen arvioinnin perusteella. Laadullisessa arvioinnissa on tarkasteltu välillisten päästökauppadirektiivistä johtuvien kustannusten epäsymmetristä vaikutusta sekä näyttöä siitä, että toimiala ei voi siirtää kasvaneita kustannuksia asiakkailleen ilman, että menettää markkinaosuuden kolmansista maista tuleville kilpailijoille.

Pykälän 2 momentissa säädettäisiin tukikelpoisista toimialoista ja alatoimialoista. Tukeen olisi oikeus yrityksellä, joka toimii päästökaupan valtioneuvoston suosittelemissa NACE-koodien mukaisesti luetelluilla toimialoilla tai alatoimialoilla. Näiden sähköintensiivisten toimialojen ja alatoimialojen katsotaan olevan alttiita merkittävälle hiilivuodon riskille EU:n päästökaupparjestelmän aiheuttamien sähkön hintoihin siirrettyjen kustannusten vuoksi. Tukeen olisivat oikeutettuja kaikki päästökaupan valtioneuvoston suosittelemissa luetellut toimialat ja alatoimialat.

Tukeen oikeutetut toimialat ja alatoimialat lueteltaisiin lain liitteessä. Toimialat on jaoteltu NACE-koodien perusteella. Sovellettavat NACE-koodit ovat Euroopan yhteisön tilastollisesta toimialaluokituksesta annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 3037/90 muuttamisesta annetun komission asetuksen N:o 29/2002 mukaiset.

2 §. Suhde muuhun lainsäädäntöön. Pykälässä säädettäisiin lain suhteesta valtioneuvoston suosittelemiin. Valtioneuvoston suosittelemien 3 §:ssä säädetään valtioneuvoston suosittelemien suhteesta muihin valtioneuvoston suosittelemiin.

koskeviin säännöksiin ja eräitä valtioneuvoston suosittelemista lähellä olevia julkisen tuen muotoja koskeviin säännöksiin. Valtioneuvoston suosittelemien 3 §:n 3 momentissa säädetään eräistä julkisen tuen muodoista, joihin valtioneuvoston suosittelemia ei sovelleta toissijaisena yleislakina. Valtioneuvoston suosittelemien 3 §:n 3 momentin 1 kohdan nojalla valtioneuvoston suosittelemia ei koske lakisääteistä tukea, korvausta tai muuta etuutta, jos oikeus sen saamiseen perustuu lakiin ja myönnettävän määrän määräytymisperuste säädetään yksityiskohtaisesti laissa.

Lakiehdotuksen 1 ja 4 §:ssä säädetään yksityiskohtaisesti toiminnanharjoittajan oikeudesta saada tukea. Maksettavan tuen suuruudesta säädetään yksityiskohtaisesti ehdotuksen 5—7 §:ssä. Energiavirastolla ei olisi tarkoituksenmukaisuuteen tai talousarvion toimeenpanoon liittyvää harkintavaltaa sen päättäessä oikeudesta saada tukea tai maksettavan tuen määrästä.

Valtionavustuslakia koskevan hallituksen esityksen (HE 63/2001 vp) mukaan laki voisi toimia mallina tukien käyttöä, valvontaa ja tarkastusta sekä palauttamista ja takaisinperintää koskeville säännöksille, vaikka kyse olisi sellaisesta valtionavustuslain 3 §:ssä tarkoitettusta etuudesta, johon lakia ei sovelleta. Edelleen perustelujen mukaan tarvittaessa erityislainsäädännössä voidaan ottaa viittaussäännöksellä sovellettavaksi tarkoitukseen soveltuvat valtionavustuslain säännökset. Lakiehdotuksen 25 §:n 2 momentissa, 26 ja 28 §:ssä on viittaus valtionavustuslain sovellettavaksi tarkoitettuun säännökseen. Muutoin valtionavustuslaki ei tulisi sovellettavaksi.

3 §. Määritelmät. Pykälässä määriteltäisiin laissa käytetyt keskeiset käsitteet. Pykälän 1 kohdan nojalla toiminnanharjoittajalla tarkoitettaisiin luonnollista henkilöä tai oikeushenkilöä, jolla on tosiasiallinen määräysvalta tukeen oikeutetun laitoksen toiminnasta. Toiminnanharjoittaja voisi hakea tässä laissa tarkoitettua tukea siltä kalenterivuodelta, jonka lopussa laitos on ollut toiminnanharjoittajan tosiasiallisessa määräysvallassa.

Pykälän 2 kohdan nojalla tarkasteluvuodella tarkoitettaisiin kalenterivuotta, jonka tietojen perusteella tukea haetaan. Päästökaupan valtiontukisuuntaviivojen mukaan tuki voidaan maksaa takautuvasti edellisen vuoden tietojen mukaan.

Pykälän 3 kohdan nojalla tuki-intensiteetillä tarkoitettaisiin prosenttiosuutta tuen määrän laskemisen perusteena olevista tiedoista. Tuki-intensiteetti olisi laskeva siten, että vuosina 2016—2018 se olisi 40 prosenttia ja vuosina 2019—2020 se olisi 37,5 prosenttia. Kansallisesti päätetty tuki-intensiteetti olisi päästökaupan valtiontukisuuntaviivojen sallittua enimmäisintensiteettiä selvästi alhaisempi. Alhainen intensiteetti rajaa tuen kokonaiskustannusta. Samalla se täyttää suuntaviivojen vaatimukset tuen asteittaisesta alenemisesta sekä siitä, että kannustimet siirtyä vähemmän hiilidioksidipäästöjä aiheuttaviin teknologioihin säilyvät.

Pykälän 4 kohdan nojalla hiilidioksidin päästökertoimella tarkoitettaisiin fossiilisista polttoaineista eri maantieteellisillä alueilla tuotetun sähkön hiilidioksidi-intensiteetin painotettua keskiarvoa. Painotus vastaa fossiilisten polttoaineiden tuotantoyhdistelmää kyseisellä maantieteellisellä alueella. Hiilidioksidin päästökerroin saadaan jakamalla energiateollisuuden hiilidioksidiekvivalenteina ilmoittama päästöjen määrä fossiilisista polttoaineista saadun sähkön bruttotuotannolla. Hiilidioksidin päästökerroin ilmoitetaan hiilidioksiditonneina megawattituntia kohti. Päästökaupan valtiontukisuuntaviivojen mukaan Suomi kuuluu Pohjoismaiden alueeseen Tanskan, Ruotsin ja Norjan kanssa. Suuntaviivoissa määritetty hiilidioksidin päästökerroin Pohjoismaiden alueelle on 0,67.

Pykälän 5 kohdan nojalla Euroopan unionin päästöoikeuksien termiinihinnalla tarkoitettaisiin tarkasteluvuoden joulukuussa erääntyvän EU:n päästöoikeuden yhden vuoden johdannaissopimuksen päivittäisten päätöshintojen keskiarvoa euroina kaupankäyntivolyymiltaan suurimmassa Euroopan talousalueella toimivassa päästökauppapörssissä tarkasteluvuotta edeltävänä kalenterivuonna. Esimerkiksi vuoden 2015 tietojen perusteella maksettavaa tukea laskettaessa käytettävä hinta olisi joulukuun 2015 johdannaisten keskimääräinen hinta vuonna 2014.

Pykälän 6 kohdan nojalla perustuotoksella tarkoitettaisiin laitoksessa valmistettavien tukikelpoisten tuotteiden keskimääräistä tuotantoa tonneina vuodessa viitejaksolla 2005—2011 sellaisten laitosten osalta, jotka ovat olleet toiminnassa kaikkina kyseisen viitejakson vuosina. Seitsemän vuoden viitejakson ajalta yksi kalenterivuosi voitaisiin jättää jakson ulkopuolelle. Perustuotosta määriteltäessä otettaisiin huomioon vain 1 § mukainen tukikelpoinen tuotanto. Perustuotos määriteltäisiin erikseen kullekin laitoksessa valmistettavalle tukikelpoiselle tuot-

teelle. Laitokselle myönnettävän tuen määrä laskettaisiin laskemalla yhteen kunkin laitoksessa valmistettavan tukikelpoisen tuotteen tuotannon perusteella laskettavan tuen määrä.

Jos laitos ei ole ollut toiminnassa kaikkina viitejakson 2005—2011 vuosina, perustuotoksena pidettäisiin vuosittaisen tuotannon keskiarvoa niiltä vuosilta, jotka laitos on ollut toiminnassa. Kun laitoksen toiminnasta on tiedot seitsemän vuoden ajalta, perustuotoksena pidettäisiin tämän viitejakson vuosittaisen tuotannon keskiarvoa. Jos esimerkiksi laitos on aloittanut toimintansa vuonna 2010, perustuotoksena pidettäisiin vuoden 2016 perusteella maksettavan tuen osalta vuosien 2010—2015 vuosittaisen tuotannon keskiarvoa. Tästä eteenpäin perustuotoksena pidettäisiin vuosien 2010—2016 vuosittaisen tuotannon keskiarvoa. Viitejaksojen ajalta yksi kalenterivuosi voitaisiin jättää jakson ulkopuolelle.

Jos laitos ei ole ollut toiminnassa vähintään yhtenä vuonna vuosien 2005—2011 aikana, perustuotoksena pidettäisiin vuosittaista tuotantoa tarkasteluvuonna, kunnes toiminnasta on tiedot neljältä vuodelta. Tämän jälkeen perustuotoksena pidettäisiin niiden kolmen edeltävän vuoden tuotannon keskiarvoa, joiden osalta toiminnasta on tiedot. Jos esimerkiksi laitos on aloittanut toimintansa vuonna 2013, sen perustuotoksena pidettäisiin edeltävän vuoden tuotantoa kunnes toiminnasta on tiedot vuosilta 2013—2016. Tämän jälkeen laitoksen tuotannon perustasona pidettäisiin vuosien 2014—2016 tuotannon keskiarvoa tuen keston ajan.

Pykälän 7 kohdan nojalla sähkönkulutuksen perustasolla tarkoitettaisiin laitoksen keskimääräistä sähkönkulutusta megawattitunteina vuodessa viitejaksolla 2005—2011 sellaisten laitosten osalta, jotka ovat olleet toiminnassa kaikkina kyseisen viitejakson vuosina. Seitsemän vuoden viitejakson ajalta yksi kalenterivuosi voitaisiin jättää jakson ulkopuolelle. Sähkönkulutuksen perustasoa määriteltäessä otettaisiin huomioon vain 1 § mukaisen tukikelpoisen tuotannon suhteellinen osuus laitoksen sähkönkulutuksesta. Sähkönkulutuksen perustaso määriteltäisiin erikseen kullekin laitoksessa valmistettavalle tukikelpoiselle tuotteelle.

Jos laitos ei ole ollut toiminnassa kaikkina viitejakson 2005—2011 vuosina, sähkönkulutuksen perustasona pidettäisiin sähkön vuosikulutuksen keskiarvoa niiltä vuosilta, jotka laitos on ollut toiminnassa. Kun laitoksen toiminnasta on tiedot seitsemän vuoden ajalta, sen sähkönkulutuksen perustasona pidettäisiin tämän viitejakson vuosittaisen sähkönkulutuksen keskiarvoa. Viitejaksojen ajalta yksi kalenterivuosi voitaisiin jättää jakson ulkopuolelle.

Jos laitos ei ole ollut toiminnassa vähintään yhtenä vuonna vuosien 2005—2011 aikana, sähkönkulutuksen perustasona pidettäisiin sähkön vuosikulutusta tarkasteluvuonna, kunnes toiminnasta on tiedot neljältä vuodelta. Tämän jälkeen sähkönkulutuksen perustasona pidettäisiin niiden kolmen edeltävän vuoden sähkönkulutuksen keskiarvoa, joiden osalta toiminnasta on tiedot.

Pykälän 8 kohdan nojalla sähkönkulutuksen tehokkuuden vertailuarvolla tarkoitettaisiin tuotekohtaista sähkönkulutusta tuotostonnia kohti. Sähkönkulutuksen tehokkuuden vertailuarvot ilmoitettaisiin megawattitunteina ja ne määriteltäisiin Prodcom-tasolla 8. Käytettävät sähkönkulutuksen tehokkuuden vertailuarvot luetellaan lakiehdotuksen liitteessä, ja ne perustuvat komission määrittelemiін vertailuarvoihin jotka on lueteltu komission päätöksessä 2012/C 387/06. Eräiden tuotantoprosessien osalta polttoaine ja sähkö ovat vaihdettavissa. Näiden tuotteiden osalta ei ole asianmukaista ilmoittaa tuotteen vertailuarvoa megawattitunteina tuotostonnia kohti. Sen sijaan lähtökohtana ovat suorista päästöistä johdetut erityiset kasvihuonekaasupäästökäyrät. Näiden prosessien osalta vertailuarvot on määritetty suorien päästöjen sum-

man perusteella samoin kuin sähkön vaihdettavissa olevan osan käytöstä aiheutuvien välillisten päästöjen perusteella. Vertailuarvot on ilmoitettu hiilidioksiditonneina tuotostonnia kohti. Näissä tapauksissa tuotteen vertailuarvo muunnetaan sähkönkulutuksen tehokkuuden vertailuarvoksi lakiehdotuksen liitteessä kuvatulla tavalla.

Pykälän 9 kohdan nojalla toissijaisella sähkönkulutuksen tehokkuuden vertailuarvolla tarkoitettaisiin 80 prosentin osuutta sähkönkulutuksen perustasosta. Komissio on määritellyt tukiohjelmassa käytettävän toissijaisen sähkönkulutuksen tehokkuuden vertailuarvon päätöksessä 2012/C 387/06. Arvoa sovellettaisiin kaikkiin tuotteisiin ja prosesseihin, jotka kuuluvat tukikelpoisiin toimialoihin tai toimialojen osiin, mutta joille ei ole määritelty omaa sähkönkulutuksen tehokkuuden vertailuarvoa. Toissijainen sähkönkulutuksen tehokkuuden vertailuarvo vastaa komission mukaan sähkönkulutuksen tehokkuuden vertailuarvoja soveltamalla saavutettua keskimääräistä vähennyspanosta, kun tarkastellaan vertailuarvon mukaista sähkönkulutusta suhteessa ennakoituun sähkönkulutukseen.

4 §. *Tuen myöntämisen perusteet.* Pykälässä säädettäisiin tuen kestosta ja tuen myöntämisen perusteista.

Pykälän 1 momentissa säädettäisiin, että tukea voidaan myöntää vuodesta 2016 alkaen. Tuki maksettaisiin takautuvasti tarkasteluvuotta seuraavana vuonna. Ensimmäinen vuosi, jonka tietojen perusteella tukea voitaisiin myöntää, olisi 2016. Vuoden 2016 tietojen perusteella myönnettävä tuki maksettaisiin siis vuonna 2017. Viimeinen vuosi, jonka tietojen perusteella tukea voitaisiin myöntää, olisi 2020. Vuoden 2020 tietojen perusteella myönnettävä tuki tulisi maksuun vuonna 2021.

Päästökaupan valtiontuen suuntaviivoja sovelletaan vuoden 2020 loppuun asti eli kolmannen päästökaupakauden loppuun asti. Suuntaviivoissa todetaan, että tuen soveltuvuutta sisämarkkinoille arvioidaan vertaamalla sen yhteiseen etuun liittyvää myönteistä vaikutusta ja mahdollisia kielteisiä sivuvaikutuksia kuten kaupan ja kilpailun vääristymistä. Vertailu tehdään suuntaviivojen perusteella. Tästä syystä tuen kesto ei saa ylittää suuntaviivojen kestoja. Suuntaviivoissa todetaan myös, että komissio saattaa tarkastella suuntaviivoja uudelleen parin vuoden välein niiden hyväksymisen jälkeen ja saattaa jäsenvaltioita kuultuaan tehdä muutoksia suuntaviivoihin. On myös mahdollista, että vastaavat päästökaupan epäsuoria kustannuksia koskevat valtiontuen suuntaviivat otetaan käyttöön myös vuoden 2020 jälkeen alkavalle päästökaupakaudelle.

Pykälän 2 momentissa säädettäisiin, että tukea myönnetään vain sellaisen sähkön kulutuksen perusteella, jonka hintaan sisältyy hiilidioksidikustannus. Hiilidioksidipäästöistä johtuvien kustannusten sisällyttäminen sähkön eri hankintatapoihin käsitellään edellä lakiehdotuksen yleisperusteluissa. Joissakin yksittäistapauksissa on mahdollista, että toiminnanharjoittajan käyttämään sähkөөn ei sisälly hiilidioksidikustannusta. Tukiviranomaisena toimivan Energiaviraston tehtävä olisi varmistaa, että tukea ei makseta tällaisen sähkön kulutuksesta.

Pykälän 3 momentissa säädettäisiin, että tukea myönnettäisiin laitoksen perustuotosta vastaavan sähkönkulutuksen tai sähkönkulutuksen perustason yksi gigawattituntia ylittävältä määrältä. Perustuotosta vastaava sähkönkulutus laskettaisiin päästökaupan valtiontukisuuntaviivojen mukaisesti. Rajausta voidaan perustella hallinnollisella tarkoituksenmukaisuudella. Pöyry Management Consulting:in tekemässä selvityksessä tunnistetut, yli viisi gigawattituntia kuluttavat laitokset vastaavat selvityksen mukaan 90 prosentista tilastoidusta sähkönkulutuksesta

kompensatioon oikeutetuilla toimialoilla. Alle yhden gigawattitunnin sähkönkulutuksella tuen määrä jäisi sen verran vähäiseksi, että tuen hakeminen tuskin olisi tarkoituksenmukaista ottaen huomioon siitä aiheutuvat kustannukset. Toiminnanharjoittajalle aiheutuu kustannuksia tuen hakemisesta sekä hakemuksen käsittelymaksun että tarvittavien tietojen todentamisen kautta.

Pykälän 4 momentissa säädettäisiin tuen myöntämisestä tilanteessa, jossa laitos on lopettanut toimintansa. Tukea ei myönnettäisi laitokselle, jos toiminnan uudelleen aloittaminen ei olisi teknisesti mahdollista. Teknisesti mahdotonta olisi aloittaa uudelleen toiminta tilanteissa, joissa laitoksen toiminnan kannalta keskeisiä laitteistoja ei enää pidettäisi toimintakuntoisina. Jos toiminnan aloittaminen olisi teknisesti mahdollista, toiminnanharjoittajan on osoitettava, että laitos aloittaisi toimintansa uudelleen kuuden kuukauden kuluessa toiminnan lopettamisesta. Tällöin laitoksella olisi mahdollista saada tuki edelleen, jos toimintaa jatkettaisiin. Tämä kohta olisi linjassa päästökaupan valtiontukisuuntaviivan tuotantotason laskun kanssa, jonka mukaan tuotannon laskiessa 90 prosenttia tukea ei myönnetä lainkaan. Tukea ei olisi siten tarkoituksenmukaista maksaa toimintansa lopettaneelle laitokselle. Kokonaan toimintansa lopettaneen laitoksen hakemus voitaisiin 4 momentin mukaisesti hylätä jo kyseisen kohdan mukaisilla perusteilla, eikä Energiaviraston tarvitsisi laskea tukimäärää tuotannon laskun perusteella.

5 §. Tuen määrän laskeminen. Pykälässä säädettäisiin laskukaavasta, jonka perusteella tuen määrä lasketaan. Laskukaava perustuu komission valtiontukisuuntaviivoihin, joissa annetaan määräyksiä sallitun tuen enimmäismäärästä.

Pykälän 1 momentissa säädettäisiin, että tuen määrä lasketaan kunkin tukea saavan laitoksen kohdalla jokaiselle lakiehdotuksen 1 pykälän mukaisen liitteen toimialoihin tai alatoimialoihin kuuluvalla tuotteella erikseen. Jos laitoksessa valmistetaan tuotteita, jotka eivät kuulu lain soveltamisalaan, tuen määrä laskettaisiin ainoastaan lain soveltamisalaan kuuluvien tuotteiden osalta. Laitoksen perustuotosta tai sähkönkulutuksen perustaso laskettaessa huomioitaisiin siis vain tukikelpoisten tuotteiden osuus tuotannosta.

Jos laitoksessa valmistetaan tuotteita, joihin sovelletaan sähkönkulutuksen tehokkuuden vertailuarvoa, sekä tuotteita joihin sovelletaan toissijaista sähkönkulutuksen tehokkuuden vertailuarvoa, kunkin tuotteen perustuotos tai sähkönkulutuksen perustaso olisi laskettava suhteellisenä osuutena tuotteen tuotannon määrän mukaan.

Pykälän 2 momentissa säädettäisiin tuen määrästä silloin, kun laitoksessa valmistettaville tuotteille on käytettävissä komission päätöksessä 2012/C 387/06 määritelty tuotekohtainen sähkönkulutuksen tehokkuuden vertailuarvo.

Vuosittaisen tuen määrä laskettaisiin seuraavan kaavan mukaisesti:

tuki-intensiteetti tarkasteluvuonna

kertaa

hiilidioksidin päästökerroin

kertaa

Euroopan unionin päästöoikeuksien termiinihintaa tarkasteluvuotta edeltävänä vuonna

kertaa

tuotekohtainen sähkönkulutuksen tehokkuuden vertailuarvo

kertaa

perustuotos.

Pykälän 2 momentissa säädettäisiin tuen määrän laskemisesta silloin, kun laitoksessa valmistettavalle tuotteelle tai tuotteille ei ole käytettävissä komission päätöksessä 2012/C 387/06 määriteltyä tuotekohtaista sähkönkulutuksen tehokkuuden vertailuarvoa. Tuen määrä laskettaisiin toissijaisen sähkönkulutuksen tehokkuuden vertailuarvon ja sähkönkulutuksen perustason perusteella vain niissä tapauksissa, joissa tuotekohtaista sähkönkulutuksen tehokkuuden vertailuarvoa ei ole käytettävissä.

Vuosittaisen tuen määrä laskettaisiin noudattaen seuraavaa kaavaa:

tuki-intensiteetti tarkasteluvuonna

kertaa

hiilidioksidin päästökerroin

kertaa

Euroopan unionin päästöoikeuksien termiinihintaa tarkasteluvuotta edeltävänä vuonna

kertaa

toissijainen sähkönkulutuksen tehokkuuden vertailuarvo

kertaa

sähkönkulutuksen perustaso.

6 §. Kapasiteetin merkittävä laajentuminen. Perustuotosta tai sähkönkulutuksen perustasoa voitaisiin lisätä suhteessa tuotannon laajentumiseen, jos laitoksen tuotantokapasiteetti laajentuu tuen myöntämisaikana merkittävästi. Merkittävänä kapasiteetin laajentumisena pidettäisiin laitoksen osan asetetun alkukapasiteetin merkittävää lisäämistä siten, että laitoksessa tapahtuu yksi tai useampi määritettävissä oleva, sen tekniseen laitteistoon ja toimintaan liittyvä fyysinen muutos, joka on muu kuin pelkkä olemassa olevan tuotantolinjan korvaaminen; ja että laitos voi toimia kapasiteetilla, joka on vähintään 10 prosenttia suurempi kuin sen asetettu alku-

kapasiteetti ennen muutosta ja joka on tulosta yhdestä tai useammasta investoinnista käyttöomaisuuteen. Jos laitoksen tuotantokapasiteetti kasvaisi esimerkiksi laitteistoinvestointien seurauksena 20 prosenttia vuonna 2017, laitoksen perustuotosta voitaisiin lisätä 20 prosenttia vuoden 2017 ja sen jälkeen maksettavan tuen laskemista varten. Laitoksen alkukapasiteetti ja perustuotos määriteltäisiin sen ensimmäisen tukihakemuksen käsittelyn yhteydessä. Alkukapasiteetin määrittelystä voitaisiin säätää tarkemmin valtioneuvoston asetuksella.

7 §. Tuotantotason lasku. Pykälässä säädettäisiin maksettavan tuen määrästä, jos laitoksen tuotantotaso laskee. Jos laitoksen tuotantotaso laskee tarkasteluvuoden aikana 50—75 prosenttia perustuotokseen verrattuna, se saisi tukea vain puolet perustuotosta tai sähkönkulutuksen perustasoaa vastaavan tuen määrästä. Jos laitoksen tuotantotaso laskee tarkasteluvuoden aikana 75—90 prosenttia perustuotokseen verrattuna, se saisi tukea vain 25 prosenttia perustuotosta tai sähkönkulutuksen perustasoaa vastaavan tuen määrästä. Jos laitoksen tuotantotaso laskee tarkasteluvuoden aikana vähintään 90 prosenttia perustuotokseen verrattuna, se ei saisi lainkaan tukea.

8 §. Viranomaistehtävät. Energiavirasto hoitaisi tukeen liittyvät viranomaistoimet. Energiavirasto vastaisi tuen määrän laskemisesta, myöntämisestä, maksamisesta, valvonnasta, raportoinnista sekä muista ehdotetussa laissa säädettyistä viranomaistehtävistä. Muita tehtäviä olisivat esimerkiksi todentajien hyväksyntä sekä tuen takaisinperintä. Energiavirasto vastaisi Euroopan yhteisön perustamissopimuksen 93 artiklan soveltamista koskevista yksityiskohtaisista säännöistä annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 1589/2015 ja asetuksen (EY) N:o 659/1999 täytäntöönpanosta annetun komission asetuksen (EY) N:o 794/2004, sellaisena kuin sitä on täydennetty komission asetuksella (EY) 2015/2282, mukaisen vuosikertomuksen laatimisesta ja toimittamisesta komissiolle. Edellä mainituissa asetuksissa vahvistettujen vaatimusten lisäksi vuosikertomusten tulisi sisältää päästökaupan valtioneuvoston suuntaviivoissa edellytetyt tiedot.

9 §. Tuen hakeminen. Tukea saadakseen toiminnanharjoittajan olisi toimitettava Energiavirastolle hakemus. Tukihakemus tulisi toimittaa Energiavirastolle valtioneuvoston asetuksessa säädettyyn ajankohtaan mennessä, jotta tukihakemus voitaisiin hyväksyä. Asetetun määräajan jälkeen tulleet hakemukset hylättäisiin. Toiminnanharjoittaja voisi hakea tukea useamman laitoksen tietojen perusteella samalla hakemuksella. Tukihakemuksessa olevat tiedot tulisi todentaa valtioneuvoston asetuksen mukaisesti Energiaviraston hyväksymällä todentajalla ennen tukihakemuksen toimittamista Energiavirastolle. Hakemukseen tulisi lisätä todentajan todennus siitä, että hakemuksen tiedoissa on oleelliset seikat huomioitu ja tiedot pitävät paikkansa. Tukihakemus toimitettaisiin Energiavirastolle sähköisellä järjestelmällä sen jälkeen, kun todentaja on merkinnyt todennuksen tietojen oikeellisuudesta.

Tarkempia säännöksiä tuen hakemisesta, hakemuksesta ja sen liitteistä sekä todentajan todennuksesta voitaisiin antaa valtioneuvoston asetuksella. Asetuksessa säädettäisiin muun muassa hakemuksen sisällöstä, todennettavista tiedoista sekä hakemuksen toimittamisesta ja Energiavirastolle. Asetuksessa säädettäisiin myös hakemuksen toimittamisen ajankohdasta.

10 §. Päätös tuen myöntämisestä. Energiavirasto antaisi päätöksen 4—7 §:n mukaisesti lasketun tuen myöntämisestä. Energiaviraston tulisi käsitellä hakemus siten, että maksu voidaan suorittaa 11 §:n mukaisesti saman kalenterivuoden aikana. Kunkin toiminnanharjoittajan ensimmäistä hakemusta käsitellessään Energiavirasto määrittelisi tuen laskemisessa käytettävän perustuotoksen tai sähköntuotannon perustason tuotekohtaisesti kullekin laitokselle. Lisäksi

Energiavirasto määritteli alkukapasiteetin tuotekohtaisesti kullekin laitokselle. Tuotekohtaisen perustuotoksen tai sähköntuotannon perustason sekä alkukapasiteetin perusteella Energiavirasto määrittelee yhteenlasketun laitoksen perustuotoksen tai sähköntuotannon perustason sekä alkukapasiteetin. Kunkin toiminnanharjoittajan osalta näitä perustuotoksen tai perustason sekä alkukapasiteetin määriä käytettäisiin laskettaessa tuen määrää seuraavana vuonna, jos toiminnanharjoittaja hakee tällöin tukea. Jos tällöin todettaisiin merkittävä tuotantotason lasku taikka kapasiteetin laajentuminen, perustuotos, tai sähköntuotannon perustaso määriteltäisiin uudelleen 6 ja 7 §:n mukaisesti. Energiavirasto hyväksyisi hakemuksen, jos siinä on osoitettu, että tässä laissa säädetyt edellytykset täyttyvät ja hyväksymiselle ei ole tässä laissa säädettyä estettä.

11 §. Tuen maksaminen. Tuki myönnettäisiin vuosittain hakemuksen perusteella. Energiavirasto maksaisi tuen 10 §:n päätöksen mukaisesti viimeistään sen kalenterivuoden lopussa, jona tukea on haettu. Maksettavasta summasta Energiavirasto voisi kuitata takaisinperittävän tai palautettavan tuen taikka sen perusteella perittävän koron tai viivästyskoron 28 §:n mukaisesti.

Neuvoston asetuksessa (EU) 2015/1589 Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen 108 artiklan soveltamisen yksityiskohtaisista säännöistä, jäljempänä valtioneuvoston asetus, säädetään muun muassa uusien valtiontukien ilmoittamisesta komission tutkittavaksi, tutkintamenettelystä sekä yhteisön sääntöjenvastaisen tuen samoin kuin vastoin komission asettamia ehtoja käytetyn valtiontukien tutkinnasta, valvonnasta, maksatuksen keskeyttämisestä ja takaisinperinnästä. Energiaviraston tulisi jättää tuki maksamatta, jos komissio on valtioneuvoston asetuksen perusteella keskeyttänyt kyseessä olevan laitoksen osalta tuen maksamisesta.

12 §. Todentajaksi hyväksymisen edellytykset. Todentajaksi hyväksyttäisiin hakija, joka on toiminnanharjoittajaan nähden ulkopuolinen ja puolueeton. Hakijan tulisi olla myös objektiivisesti katsoen puolueeton siten, ettei luottamus todentajan toimintaan yleisesti vaarannu. Tästä syystä pykälässä säädetäisiin, että hakijan tulisi olla todennustehtävissä riippumaton sekä toiminnallisesti että taloudellisesti. Lisäksi hakijalla tulisi olla käytössään todennustehtäviä varten riittävästi ammattitaitoista ja riippumatonta henkilöstöä. Ammattitaitoa koskevalla vaatimuksella varmistetaan, että hakija on pätevä todentajan tehtäviin. Lisäksi todentajan olisi osoitettava, että hän tuntee esitetyn lain ja sen nojalla annetut määräykset. Pätevyys varmistetaan myös vaatimalla, että hakijalla on toiminnan edellyttämät laitteet, välineet ja järjestelmät. Hakijalla tulisi lisäksi olla toiminnan laatu ja laajuus huomioon ottaen riittävä vastuuvakuutus tai muu vastaava riittäväksi katsottava järjestely.

Tarkempia säännöksiä todentajaksi hyväksymisen edellytyksistä voitaisiin antaa valtioneuvoston asetuksella muuan muassa todentajan kelpoisuuden edellytyksistä ennen kuin todentaja on akkreditoitu. Akkreditointimenettely kestää yleensä vuoden, joten ensimmäiset akkreditoituidut todentajat olisivat käytössä vasta vuonna 2018.

13 §. Todentajaksi hyväksyminen. Energiavirasto hyväksyisi hakemuksesta akkreditoitun suomalaisen yhteisön tai säätiön taikka tällaisen osan todentajaksi. Edellytysten täyttyminen olisi osoitettava Turvallisuus- ja kemikaaliviraston osana toimivan FINAS-akkreditointipalvelun (FINAS) tekemän akkreditoinnin tai pätevydestä antaman lausunnon perusteella sen mukaan kuin vaatimustenmukaisuuden arviointipalvelujen pätevyden toteamisesta annetussa laissa (920/2005) säädetään. Akkreditointimenettelyyn sisältyy jatkuva valvonta, jolla FINAS varmistaa, että todentaja jatkuvasti täyttää säädetyt edellytykset. Jos edellytysten täyttyminen perustuu FINASin antamaan lausuntoon, ei vastaavaa valvontaa ole.

Hyväksymispäätöksessä määriteltäisiin todentajan pätevyysalue sekä annettaisiin yleisten ja yksityisten etujen turvaamiseksi tarpeelliset todentajan toimintaa koskevat määräykset. Pätevyysaluetta voitaisiin rajata koskemaan esimerkiksi tietäntyyppisiä tukeen oikeutettuja toimialoja. Määräyksillä varmistettaisiin, että todentajan tehtävät tulevat asianmukaisesti hoidetuksi. Päätöksessä voitaisiin esimerkiksi vahvistaa, millaisia menettelyjä todentaja saa soveltaa. Todentajan on jatkuvasti täytettävä sille asetetut vaatimukset, joten päätöksessä voitaisiin muun muassa vahvistaa ajankohta, jolloin todentajan pätevyys on arvioitava uudelleen ja miten tämä arviointi järjestetään. Tämä on erityisesti tarpeen, kun todentajan pätevyys perustuu akkreditoinnin sijasta FINASin antamaan lausuntoon.

Todentajan hyväksymistä koskeva päätös voidaan antaa myös määräajaksi. Lähtökohtana on kuitenkin, että hyväksymispäätös olisi voimassa toistaiseksi, jos todentajan pätevyys perustuu FINASin akkreditointiin. Koska akkreditointimenettely kestää yleensä vuoden, todentajat toimisivat ilman akkreditointia ennen sen myöntämistä. Tällöin hyväksyntä tulisi myöntää vain määräajaksi ja toistaiseksi voimassa oleva hyväksyntä myöntää vasta akkreditointimenettelyn päätyttyä.

Todentajaksi voitaisiin hyväksyä myös päästökauppalain (311/2011) ja uusiutuvilla energialähteillä tuotetun sähkön tuotantotuesta annetun lain (1396/2010) mukaisesti hyväksytyt todentajat laajentamalla todentajan pätevyysaluetta pykälän 1 ja 2 momentin mukaisesti kattamaan esitetyn lain mukainen toiminta. Tällöin ei tarvitsisi aloittaa akkreditointimenettelyä aivan alusta vaan akkreditointi koskisi vain pätevyysalueen laajentamista tämän lain mukaisesti, jolloin todentaja voitaisiin hyväksyä pelkästään pätevyysalueen laajentamisen perusteella.

Euroopan talousalueeseen kuuluvassa valtiossa akkreditoitu todentaja rinnastettaisiin 1 momentissa tarkoitettuun todentajaan, jos todentaja on yhteisö tai säätiö taikka tällaisen osa ja täyttää 12 §:ssä säädetyt edellytykset sekä akkreditoinnissa on noudatettu vaatimustenmukaisuuden arviointipalvelujen pätevyysalueen toteutamisesta annetussa laissa säädettyä vastaavaa menettelyä. Käytännössä tämä edellyttäisi kyseisen maan kansallisen akkreditointielimen toteuttamaa pätevyyttä. Energiavirasto hyväksyisi 1 ja 2 momentin mukaisesti toisessa maassa akkreditoitun todentajan ja antaisi tarvittavat todentajan toimintaa koskevat määräykset todentamisesta.

Tarkempia säännöksiä menettelystä, jossa todentaja hyväksytään, ja hyväksymisen edellytysten arvioinnista voitaisiin antaa valtioneuvoston asetuksella.

14 §. Todentajan tehtävät. Todentajan olisi annettava todennus 9 §:n 2 momentin mukaisesti, jos hakemuksessa olevat todennettavat tiedot pitävät paikkansa. Todentajan tulisi suorittaa todentaminen siten, että hän arvioi onko tuen saaja ilmoittanut tuen hakemista varten toimitettujen tietojen tarpeeksi kattavasti ja luotettavasti sekä onko tiedot uskottavia ja tarpeeksi tarkkoja. Todentajan tulisi seurata toimialansa säännösten ja standardien kehittymistä sekä toimia yhteistyössä toimialansa muiden todentajien kanssa siten kuin toimintatapojen yhdenmukaisuuden varmistamiseksi on tarpeen. Todentajilta vaadittava puolueettomuus ja luotettavuus edellyttävät myös, että todentajien toimintatavat ja todennukseen liittyvät tulokset ovat yhteisiä. Tämän takia todentajien tulisi toimia yhteistyössä keskenään.

Todentaja voisi todentamistehtävää suorittaessaan käyttää apunaan myös oman organisaation ulkopuolisia henkilöitä. Tämä saattaa olla välttämätöntä tilanteissa, joissa todentamisen kohteena on erityistä osaamista vaativa laitos tai todentajalta tilapäisesti puuttuu asiantunte-

musta jonkin todentamisessa tarvittavan erikoisosaamisen osalta. Selvyyden vuoksi kuitenkin säädettäisiin, että todentajalla on tällöinkin vastuu todentamisen suorittamisesta ja hänen apunaan käyttämiensä henkilöiden toiminnasta.

Tarkempia säännöksiä todentajan tehtävistä ja niiden suorittamisesta sekä selvitys voitaisiin antaa valtioneuvoston asetuksella. Asetuksessa säädettäisiin esimerkiksi Energiavirastolle toimitettavan selvityksen sisällöstä.

15 §. Todentajan ilmoitusvelvollisuus. Todentajan olisi ilmoitettava Energiavirastolle kaikista sellaisista muutoksista, joilla voi olla vaikutusta todentajan hyväksymisen edellytyksiin ja 13 §:n 2 momentissa säädettyjen todentajan toimintaa koskeviin määräyksiin. Esimerkiksi, jos todentajalla ei ole toiminnan edellyttämiä välineitä ja resursseja tai todentaja ei voi noudattaa Energiaviraston määräyksiä, todentajan tulisi ilmoittaa siitä Energiavirastolle. Todentajan on oltava pätevä ja täytettävä vaatimukset koko toimintansa ajan, ja Energiaviraston tulisi voida varmistua tästä. Ilmoitusvelvollisuuden kannalta keskeisiä muutoksia ovat esimerkiksi organisatoriset muutokset, akkreditointipäätökseen liittyvät muutokset, muutokset alihankintaan liittyvässä toiminnassa, muutokset omistussuhteissa ja henkilöstössä silloin, kun ne voivat vaikuttaa riippumattomuuteen ja pätevyYTEEN, sekä oleelliset toimintatapamuutokset.

Todentajan olisi vuosittain toimitettava Energiavirastolle selvitys tässä laissa tarkoitettuun todennukseen liittyvästä toiminnastaan ja sen tuloksista. Selvityksen tulisi sisältää muun muassa yleiskuvaus toiminnasta, tiedot tehdyistä todennuksista ja niiden yhteydestä havaituista puutteista, tiedot todentajan toimintaan kohdistuneista reklamaatioista ja niiden takia toteutetuista korjaavista toimenpiteistä sekä selvitys alihankinnan käyttämisestä.

Tarkempia säännöksiä todentajan selvitysvelvollisuudesta voitaisiin antaa valtioneuvoston asetuksella. Asetuksessa säädettäisiin esimerkiksi Energiavirastolle toimitettavan selvityksen sisällöstä.

16 §. Todentajaan sovellettava muu lainsäädäntö. Todentajan olisi julkisia hallintotehtäviä hoitaessaan noudatettava, mitä viranomaisten toiminnan julkisuudesta annetussa laissa (621/1999; jäljempänä *julkisuuslaki*), sähköisestä asioinnista viranomaistoiminnassa annetussa laissa (13/2003), hallintolaissa ja kielilaissa (423/2003) säädetään. Todentaja tekee lainsäädäntöön perustuvia todennuksia, jotka sellaisenaan tai tosiasiallisesti vaikuttavat sen asiakkaan oikeuksiin, etuihin tai velvollisuuksiin. Tällöin todentajan on noudatettava momentissa mainittuja säädöksiä, joiden avulla turvataan säännöspohjaisesti oikeusturvan ja hyvän hallinnon toteutuminen todentajan toiminnassa. Julkisia hallintotehtäviä hoitavat todentajan työntekijät olisivat rikoslain 40 luvun nojalla rikosoikeudellisen virkavastuun piirissä, sillä näitä henkilöitä olisi pidettävä rikoslain 40 luvun 11 §:ssä tarkoitettuina julkista valtaa käyttävinä henkilöinä. Kyseessä on informatiivinen viittaus.

Pykälän 3 momentissa olisi informatiivinen viittaus vahingonkorvauslain (412/1974) soveltamisesta.

17 §. Todentajaksi hyväksymistä koskevan päätöksen muuttaminen ja peruuttaminen. Päätöksen muutokset voisivat koskea päätöksessä määriteltyä pätevyysaluetta tai annettua määräystä. Pätevyysalueen muuttaminen edellyttäisi, että todentajalla on toimintaan vaadittava pätevyys ja muut 12 §:ssä säädetyt edellytykset täyttyvät, ja tämä on osoitettu FINASin suorittamalla akkreditoinnilla tai muulla 13 §:n 1 momentissa tarkoitettulla tavalla. Määräyksen muuttami-

nessa olisi sovellettava, mitä 13 §:n 2 momentissa säädetään hyväksymispäätöksen sisällöstä. Esimerkiksi todentajan 15 §:n 3 momentin nojalla ilmoittama muutos saattaa edellyttää määrärauksen muuttamista. Jos todentajan toiminta siirtyy toiselle todentajalle, kyseessä ei olisi todentajaa koskevan hyväksymispäätöksen muutos, vaan uusi hyväksymispäätös. Todentajaksi hyväksymisen edellytysten täyttymistä ei kuitenkaan olisi käytännössä tarpeen selvittää uudelleen, jos kyse on vain nimenmuutoksesta.

Todentajan hyväksymistä koskevan päätöksen peruuttaminen edellyttäisi todentajalta tahallista tai tuottamuksellista menettelyä. Peruuttaminen voisi tulla kyseeseen esimerkiksi, jos todentaja hoitaa todennukseen liittyviä tehtäviä olennaisesti virheellisellä tai puutteellisella tavalla.

Pykälän 2 momentin 2 kohdan tilanteissa Energiaviraston olisi annettava todentajalle ensin huomautus ja varoitus. Hyväksyminen olisi peruutettavissa vasta, jos todentaja ei ole korjannut mainittuja puutteita, rikkomuksia tai laiminlyöntejä huomautuksesta ja varoituksesta huolimatta. Hallinnon suhteellisuusperiaatteen mukaisesti todentajalle on annettava ensin mahdollisuus korjaaviin toimenpiteisiin. Asetettavan määräajan pituus olisi viranomaisen harkinnassa, mutta määräajan tulisi olla sen pituinen, että puute, rikkomus tai laiminlyönti on käytännössä mahdollista korjata kyseisessä ajassa. Mikäli todentajan rikkomus tai laiminlyönti ei olisi olennainen 2 kohdan mukaisesti, mutta se olisi toistuvaa, eikä todentaja olisi korjannut toiminnassa esiintyneitä puutteita asetetussa määräajassa, Energiavirasto voisi määrääjäksi peruuttaa todentajan hyväksymistä koskevan päätöksen. Jos todentaja ei olisi määräajan aikana korjannut puutteita, Energiavirasto voisi harkita todentajan hyväksymisen peruuttamisen jatkamista määrääjäksi.

18 §. Tiedonsaantioikeus. Tehokas valvonta edellyttää laissa turvattua oikeutta saada valvontaa varten tarpeellisia tietoja. Energiavirastolla olisi oikeus saada lain säännösten noudattamisen valvontaa varten tarpeelliset tiedot toiminnanharjoittajilta, todentajalta, sähkön toimittajilta, joka toimittaa sähköä toiminnanharjoittajalle sekä verkonhaltijoilta jotka eivät voisi liikesalaisuuteen tai yksityisyyden suojaan vedoten olla antamatta viranomaisen vaatimia tietoja. Valvontaa varten tarpeellisilla tiedoilla tarkoitettaisiin sellaisia tietoja, jotka ovat sisällöllisesti paikkansa pitäviä ja jotka antavat oikean ja riittävän kuvan lain säännösten ja Energiamarkkinaviraston päätöksissä annettujen määräysten noudattamisesta. Energiavirasto voi määräyksellä velvoittaa antamaan tarvittavat tiedot ja tarvittaessa tehostaa määräystä 21 §:n 2 momentin nojalla uhkasakolla.

Energiavirastolla olisi lisäksi oikeus julkisuuslaissa tai muualla laissa säädetyn salassapitovelvollisuuden estämättä saada lain säännösten noudattamisen valvontaa varten välttämättömiä tietoja muilta viranomaisilta. Nämä valvonnan kannalta välttämättömät tiedot voisivat koskea toiminnanharjoittajan tuen alaisten tuotteiden tuottamista, toiminnanharjoittajan viranomaisilta saamia valtiontukia sekä toiminnanharjoittajaa koskevia muita seikkoja, joilla on olennaista merkitystä tuen määräytymisen, maksamisen tai takaisinperinnän kannalta. Kyseisiä tietoja voi esimerkiksi olla veroviranomaisilla, tullilla ja valtiontukia myöntävillä viranomaisilla. Julkisuuslaissa ei ole säännöksiä siitä, että salassa pidettäviä tietoja voisi luovuttaa toiselle viranomaiselle tietyn tehtävän suorittamiseksi. Asiasta täytyy säätää erikseen, koska kyseeseen saattaa tulla viranomaisen tiedonsaantitarpeen kannalta keskeinen tieto, joka julkisuuslain nojalla olisi salassa pidettävä.

Todentajien velvollisuutena olisi tehdä yhteistyötä toistensa kanssa. Tehokkaan ja toimivan yhteistyön edellytyksenä olisi, että todentajat luovuttaisivat toisilleen myös salassa pidettäviä tietoja silloin, kun tiedot olisivat tarpeen todentajien yhteistoiminnan kannalta. Vastaavasti todentajan olisi luovutettava salassa pidettäviä tietoja Energiavirastolle, kun tiedot olisivat tarpeellisia valvonnan kannalta.

19 §. Tietojen luovuttaminen. Pykälän mukaan salassapitosäännökset eivät estäisi tietojen luovuttamista Energiavirastolta syyttäjälle ja poliisille rikoksen ehkäisemiseksi ja selvittämiseksi taikka toimivaltaiselle Euroopan unionin toimielimelle tai unionin muulle elimelle, jos Euroopan unionin lainsäädännössä tai muussa Suomen jäsenyyteen Euroopan unionissa liittyvässä velvoitteessa sitä edellytetään. Tämän pykälän mukaisesti Energiavirasto olisi myös oikeutettu toimittamaan tukihakemuksessa sekä valvonnan yhteydessä saatuja tietoja työ- ja elinkeinoministeriölle.

Pykälän 2 kohta liittyy keskeisesti EU:n valtioneuvoston sääntelyn valvontaan, ja vastuutaho asiassa on työ- ja elinkeinoministeriö.

20 §. Viranomaisen tarkastusoikeus. Pykälän 1 momentissa varmistettaisiin Energiaviraston tarkastusoikeus laitoksissa, tiloissa ja alueilla, joihin pääsy on laissa tarkoitettun valvonnan kannalta tarpeen. Tämä oikeus käsittäisi kaikki ne tilat ja alueet, joiden olosuhteilla on merkitystä arvioitaessa muun muassa 1 ja 4—7 §:ssä säädettyjen edellytysten täyttymistä tuen. Tällaisia tiloja ja alueita voivat olla esimerkiksi toiminnanharjoittajan tukea saavan laitoksen tilat tai alue taikka sähkön tuottajan hallitsema tila, joissa säilytetään tietoja toiminnanharjoittajalle toimitetusta sähköstä sekä todentajan hallitsemat tilat, joissa säilytetään tuotannon määrään ja sen todentamiseen liittyvää tietoaineistoa, sekä verkonhaltijan mittarin sijaintipaikka. Energiavirastolla olisi myös oikeus tehdä kyseisissä tiloissa ja alueilla tarkastuksia ja ryhtyä muihin valvonnan edellyttämiin toimenpiteisiin.

Perustuslain 10 §:n nojalla on turvattu kotirauha. Lailla voidaan kuitenkin säätää perusoikeuksien turvaamiseksi tai rikosten selvittämiseksi välttämättömistä kotirauhan piiriin ulottuvista toimenpiteistä. Kotirauhan piirissä ovat viranomaistarkastukset mahdollisia, kun on aihetta epäillä tapahtuneen rikos, josta voi seuraamuksena olla vankeusrangaistus. Tämän vuoksi Energiaviraston toimivalta olisi 1 momentin nojalla rajoitettu, kun kyse on pysyväisluonteiseen asumiseen tarkoitetuista tiloista. Tällaisissa tiloissa valvontatoimenpiteet olisivat mahdollisia vain, jos on syytä epäillä, että on tehty rikoslain (39/1889) 16 luvun 8 §:ssä tarkoitettu rikos (väärän todistuksen antaminen viranomaiselle) taikka 29 luvun 5 tai 6 §:ssä tarkoitettu rikos (avustuspetos tai törkeä avustuspetos), ja tarkastus on välttämätön tarkastuksen kohteena olevien seikkojen selvittämiseksi.

Energiavirastolla olisi tarkastusta suorittaessaan oikeus ottaa tarkastuksen kohteena olevan toiminnanharjoittajan, sähkön tuottajan, todentajan tai verkonhaltijan aineisto haltuunsa. Haltuunotto voi tulla kyseeseen silloin, kun asiaa ei voida tarkastuksen vaatimalla tavalla selvittää tarkastuksen yhteydessä ja aineiston haltuunotto on siksi tarkastuksen tavoitteiden toteuttamisen kannalta välttämätöntä. Haltuunoton kohteena voivat olla kaikki tarkastusoikeuden piirissä olevat asiakirjat, tallenteet ja muu aineisto. Aineisto olisi palautettava viipymättä, kun sitä ei enää tarvita tarkastuksen suorittamiseksi. Ratkaisevaa tarpeen kannalta on se, tarvitaanko aineistoa tarkastuksen tavoitteen edellyttämien lisätietojen hankkimiseksi tai tietojen oikeellisuuden tarkistamiseksi. Aineiston haltuunottoa ei voida momentin perusteella jatkaa esimerkiksi siihen asti, kunnes on tehty päätös tuen palauttamista koskevassa asiassa.

Pykälän 3 momentin nojalla tarkastuksen kohteena olevan tulee avustaa Energiamarkkinavirastoa tarkastuksen suorittamisessa. Tämä tarkoittaa, että toiminnanharjoittaja tai muun tarkastuksen kohteena olevan on toimittava hyvässä yhteistyössä tarkastusta suorittavan kanssa ja annettava kaikki tarkastuksen kannalta tarpeellinen aineisto sekä tarkastuksen suorittamisessa tarpeelliset tiedot ja selvitykset. Tarpeellisina voidaan esimerkiksi pitää tietoja, selvityksiä ja aineistoa, joiden avulla 1 ja 4—7 §:ssä säädettyjen edellytysten täyttyminen ja tuen maksamisen perusteet voidaan selvittää.

21 §. Rikkomuksen tai laiminlyönnin oikaiseminen. Pykälässä säädettäisiin Energiaviraston käytettävissä olevista reaktiokeinoista, kun lain säännöksiä taikka lain nojalla annettuja säännöksiä tai määräyksiä ei noudateta. Energiavirasto voisi esimerkiksi vaatia 1 momentin perusteella toiminnanharjoittajaa toimittamaan 20 §:n 2 momentin mukaiset asiakirjat Energiavirastolle.

Energiaviraston olisi ennen kiellon tai määräyksen antamista kuultava asianosaista. Kuulemiseen sovelletaan, mitä hallintolaissa säädetään. Kieltoa ja määräystä koskevan päätöksen tiedoksiantoon sovelletaan, mitä hallintolaissa säädetään. Kun päätös sisältää asianosaista velvoittavan ratkaisun, on päätös annettava tiedoksi hallintolain 60 §:n mukaisesti todisteellisena tiedoksiantona.

Energiaviraston 1 momentin nojalla antamaa määräystä olisi 30 §:n nojalla muutoksenhausta huolimatta noudatettava, jollei muutoksenhakutuomioistuimella toisin määrää.

Pykälän 2 momentin mukaan Energiavirasto voisi tehostaa 1 momentin nojalla antamaansa kieltoa tai määräystä uhkasakolla taikka teettämis- tai keskeyttämisuhalla siten kuin uhkasakolaissa (1113/1990) säädetään. Pääsääntöisesti 1 momentin nojalla annettu päävelvoite ja uhkasakko määrättäisiin samalla päätöksellä.

22 §. Virka-apu. Pykälässä olisi viittaus poliisilain (872/2011) 9 luvun 1 §:ään, jossa säädetään poliisin velvollisuudesta virka-apuun. Pykälässä annettaisiin tulliviranomaisille toimivaltuudet virka-avun antamiseen.

23 §. Tukisäännösten rikkominen. Pykälän 1 momentissa säädettäisiin sakolla rangaistavista teoista. Mahdolliset rikkomustapaukset liittyvät taloudellisen hyödyn tavoitteluun. Rangaistavaa olisi esimerkiksi, jos toiminnanharjoittaja tahallisesti tai tuottamuksellisesti antaa 9 §:ssä tarkoitettussa hakemuksessa virheellisiä tietoja esimerkiksi tukeen oikeuttavasta tuotannosta.

Pykälän 1 momentissa on tarvittavalla täsmällisyydellä yksilöity tukisäännösten rikkomista tarkoittavat toiminnot ja laiminlyönnit siten, että rangaistavuus on sanamuodon perusteella ennakoitavissa. Rangaistavuus edellyttäisi tahallisuutta tai huolimattomuutta. Pykälän 1 momenttia sovellettaisiin vain, jos samasta teosta ei muualla lainsäädännössä säädettäisi ankarampaa rangaistusta. Rikoslain 16 luvun 8 §:ssä säädetään rangaistus väärän todistuksen antamisesta viranomaiselle, 29 luvun 5 §:ssä rangaistus avustuspetoksesta ja 29 luvun 6 §:ssä rangaistus törkeästä avustuspetoksesta.

Jos 1 momentissa tarkoitettu teko huomioon ottaen sen haitallisuus, vahingollisuus, teossa osoitettu vähäinen syyllisyys tai vähäinen huolimattomuus ja muut tekoon liittyvät seikat olisi kokonaisuutena arvostellen vähäinen, ei rangaistusta kuitenkaan pykälän 2 momentin nojalla

tuomittaisi. Tyypillinen vähäisenä pidettävä teko olisi esimerkiksi tekniseen virheeseen perustuva väärä tieto, jos virhe ei ole ollut helposti havaittavissa.

Pykälän 3 momentissa on säännös sanktiokumulaation estämiseksi.

24 §. Tuen palauttaminen. Pykälässä säädettäisiin sähkön tuottajan velvollisuudesta palauttaa virheellisesti, liikaa tai muutoin ilmeisen perusteetta saamansa tuki taikka sen osa. Toiminnanharjoittajan olisi oma-aloitteisesti ja viipymättä ryhdyttävä toimenpiteisiin saamansa perusteettoman edun palauttamiseksi.

Virheellisesti tai liikaa saatuna tukena olisi pidettävä suoritusta, joka maksetaan perusteetta tai liian suurena. Liikaa saatua olisi esimerkiksi virheellisesti liian suureen perustuotoksen tai sähköntuotannon perustason määrään perustuva tuki. Syynä virheellisesti, liikaa tai perusteetta maksetulle tuelle voi olla esimerkiksi toiminnanharjoittajan laiminlyönti, huolimattomuus tai vilpillinen menettely. Tällainen tilanne voi tapahtua esimerkiksi silloin, kun toiminnanharjoittaja ja todentaja eivät havaitse tuotantotason laskua. Toiminnanharjoittaja on voinut erehdyksessä tai tarkoituksella antaa Energiavirastolle väärän tai harhaanjohtavan tiedon seikasta, joka on vaikuttanut maksettavan tuen määrään, taikka salannut sellaisen seikan. Väärällä tiedolla tarkoitettaisiin tietoja, jotka eivät vastaa tosiasioita tiedon antamishetkellä, ja harhaanjohtavalla tiedolla tietoja ja esittämistapaa, joiden takia Energiavirasto ei saa olennaisilta osin oikeaa ja riittävää kuvaa maksettavan tuen määrään vaikuttavista seikoista.

Perusteettoman edun palauttaminen saataisiin jättää tekemättä, jos palautettava määrä on pienempi kuin 10 euroa. Säännös vastaisi tältä osin valtionavustuslain 20 §:ssä ja muualla laissa omaksuttuja periaatteita siitä, milloin määrältään erittäin pieni julkisoikeudellinen maksuvelvollisuus voidaan jättää hoitamatta.

25 §. Takaisinperintä. Pykälässä säädettäisiin kompensatiotuen takaisinperinnästä sekä siihen liittyvästä viranomaisharkinnasta. Energiavirastolla ei olisi takaisinperintään ryhtymisen suhteen harkintavaltaa, vaan sen olisi päätöksellään määrättävä jo maksettu tuki perittäväksi takaisin, kun kyse on 24 §:n mukaisen palautusvelvollisuuden laiminlyönnistä. Takaisinperintä on tällöin rajoitettava vastaavasti siihen määrään 24 §:n mukaan olisi palautettava. Energiamarkkinavirasto voisi tarvittaessa hallintopäätöksellä vahvistaa palautusvelvollisuuden olemassaolon ja määrän.

Pykälän 2 momentissa olisi viittaus valtionavustuslain 21 §:n 3 kohtaan ja 22 §:n 3 momenttiin. Energiavirastolla olisi velvollisuus tuen takaisinperintään, jos toiminnanharjoittaja on antanut Energiavirastolle väärän tai harhaanjohtavan tiedon seikasta, joka on ollut omiaan olennaisesti vaikuttamaan tuen saantiin tai määrään taikka salannut sellaisen seikan. Energiavirasto voisi päätöksellään myös määrätä jo maksetun tuen takaisin perittäväksi, jos Euroopan unionin lainsäädännössä sitä edellytetään.

Energiaviraston takaisinperintää koskevaan päätökseen olisi 29 §:n nojalla mahdollista hakea oikaisua. Energiaviraston oikaisupyynnön johdosta antamasta päätöksestä olisi mahdollista valittaa hallinto-oikeuteen hallintolainkäyttölaissa säädetyssä järjestyksessä. Energiaviraston päätöstä olisi 30 §:n nojalla muutoksenhausta huolimatta noudatettava, jollei muutoksenhaku-tuomioistuin toisin määrää.

26 §. Korko ja viivästyskorko. Pykälässä olisi viittaus valtionavustuslain 24 ja 25 §:ään. Toiminnanharjoittaja olisi velvollinen maksamaan palautettavalle ja takaisinperittäväälle määrälle vuotuista korkoa. Koronmaksuvelvollisuus alkaa palauttamis- tai takaisinperintätilanteissa siitä päivästä, jona tuki taikka sen osa on maksettu toiminnanharjoittajalle. Korkoa on maksettava siihen päivään saakka, jona tuki maksetaan takaisin ja enintään Energiaviraston takaisinmaksamiselle määräämään eräpäivään. Korkokanta olisi korkolain (633/1982) 3 §:n 2 momentissa tarkoitettu korko lisättynä kolmella prosenttiyksiköllä.

Takaisin perittäväälle määrälle olisi maksettava viivästyskorkoa, kun toiminnanharjoittaja ei ole täyttänyt takaisinmaksuvelvollisuuttaan viimeistään Energiaviraston asettamassa määräajassa. Viivästyskoron korkokanta olisi korkolain mukainen yleinen viivästyskoron määrä.

27 §. Takaisinperinnän ja palauttamisen määräaika sekä vanhentumisaika. Energiaviraston tulisi pykälän 1 momentin mukaan tehdä tuen takaisinperintää koskeva päätös viipymättä sen jälkeen, kun niiden perusteesta on saatu tieto. Päätöksen tekeminen lähtökohtaisesti viipymättä edellyttäisi, että takaisinperintää koskevan asian käsittelylle annettaisiin etusija verrattuna muihin tässä laissa tarkoitettuihin hallintoasioihin.

Pykälän 2 momentissa säädettäisiin määräajasta, jonka jälkeen Energiavirasto ei saa enää ryhtyä tuen taikka sille maksettavan koron tai viivästyskoron takaisinperintään. Takaisinperintään ei saisi enää ryhtyä, kun kymmenen vuotta on kulunut kyseisen tuen myöntämisestä 10 §:n nojalla. Takaisinperinnän vanhentumisaika koskisi näin ollen aina sitä tukierää, joka toiminnanharjoittajalle on myönnetty kunakin vuonna, sekä sen perusteella perittäviä korkoja sekä viivästyskorkoja.

28 §. Kuittaus. Pykälän nojalla Energiavirasto voisi päättää, että palautettava tai takaisin perittävä määrä kuitataan. Pykälässä olisi viittaus valtionavustuslain 30 §:ään. Tuki olisi mahdollista periä takaisin myös kuittaamalla se Energiaviraston muusta samalle toiminnanharjoittajalle maksamasta valtiotuesta. Kuittaus ei voisi koskea toiminnanharjoittajan muita eräänntyneitä saatavia, vaan niitä koskisi kuittaukseen yleisesti sovellettava lainsäädäntö ja oikeusperiaatteet. Kuittauksessa on siten noudatettava valtion talousarvion tilijaottelussa vahvistettuja talousarvion eri momenttien käyttöoikeuksia.

Energiaviraston päätökseen tyytymätön toiminnanharjoittaja saisi hakea siihen oikaisua 29 §:n nojalla. Energiaviraston oikaisun johdosta tekemään päätökseen saisi hakea muutosta hallintolainkäyttölain mukaisesti. Energiaviraston päätöstä olisi 30 §:n nojalla muutoksenhausta huolimatta noudatettava, jollei muutoksenhakutuomioistuimella toisin määrää.

29 §. Muutoksenhaku. Pykälän 1 momentin mukaan asianosainen voisi hakea muutosta Energiaviraston 10 §:n nojalla tekemään päätökseen tekemällä oikaisuvaatimuksen Energiavirastolle sekä todentajan tekemään päätökseen tekemällä oikaisuvaatimuksen todentajalle. Energiaviraston ja todentajan olisi liitettävä päätöksiin oikaisuvaatimusohjeet. Asianosainen määräytyy hallintolainkäyttölain (586/1996) 6 §:n nojalla. Oikaisuvaatimus olisi tehtävä 30 päivässä päätöksen tiedoksisaamisesta. Yleiset säännökset oikaisuvaatimusmenettelystä ovat hallintolain 7 a luvussa.

Pykälän 2 momentin mukaan oikaisuvaatimukseen annettuun päätökseen saisi hakea muutosta valittamalla hallinto-oikeuteen. Pykälän 3 momentin mukaan hallinto-oikeuden päätökseen saisi hakea muutosta valittamalla korkeimpaan hallinto-oikeuteen vain, jos korkein hallinto-

oikeus myöntää valitusluvan. Valituslupamenettelyn piiriin kuuluisivat esimerkiksi tuen myöntämistä koskevat päätökset. Tuen maksatuksen takaisinperintää koskevat päätökset jäisivät valituslupamenettelyn ulkopuolelle, koska niiden katsotaan olevan asianosaisen oikeusturvan kannalta erityisen merkittäviä.

30 §. Päätöksen täytäntöönpano. Energiaviraston 28 §:n nojalla tekemä kuittausta koskeva päätös olisi 1 momentin mukaan pantavissa täytäntöön, vaikka asianosainen olisikin tehnyt oikaisuvaatimuksen asiassa. Vastaavasti 2 momentin mukaan Energiaviraston 17 §:n 2 ja 3 momentin nojalla tekemää päätöstä todentajaksi hyväksymistä koskevan päätöksen peruuttamisesta tai keskeyttämisestä, 21 §:n nojalla tekemää kieltä koskevaa päätöstä sekä 25 §:n nojalla tekemää päätöstä tuen takaisinperinnästä olisi muutoksenhausta huolimatta noudatettava. Muutoksenhakutuomioistuin voisi kuitenkin kieltää Energiaviraston 1 tai 2 momentissa tarkoitettujen päätösten täytäntöönpanon taikka määrätä sen keskeytettäväksi tai antaa muun täytäntöönpanoa koskevan määräyksen.

31 §. Maksut. Pykälän 1 momentissa olisi informatiivinen viittaus valtion maksuperustelakiin (150/1992), jonka nojalla Energiaviraston suoritteiden maksullisuuden ja suoritteista perittävien maksujen suuruuden yleiset perusteet sekä maksujen muut perusteet määräytyvät.

Pykälän 2 momentin nojalla tämän lain mukaiset maksut ja kustannukset saataisiin periä ilman tuomiota tai päätöstä siinä järjestyksessä kuin verojen ja maksujen täytäntöönpanosta annetussa laissa (706/2007) säädetään. Siten esimerkiksi Energiaviraston tuen myöntämistä koskevista päätöksistä perittävät maksut olisivat suoraan ulosottokelpoisia.

32 §. Tietojen säilyttäminen. Pykälässä säädettäisiin toiminnanharjoittajan velvollisuudesta säilyttää tukeen liittyvän aineiston (muun muassa tuotantotiedot, sähkökulutustiedot sekä sähkön toimitussopimukset). Tukeen liittyvän aineiston säilytysaika olisi kymmenen vuotta myöntämisaikakohdasta. Säilytysajat olisivat vastaavat kuin 27 §:ssä tuen sekä niille maksettavan koron ja viivästyskoron takaisinperinnän vanhentumisaika. Säilytystavasta ei säädettäisi tarkemmin, mutta pykälässä tarkoitetun aineiston tulisi olla saatavilla pykälässä säädetyn ajan.

Pykälän 2 momentti sisältäisi asetuksenantovaltuuden.

33 §. Tietojen toimittaminen Energiamarkkinavirastolle. Pykälässä säädettäisiin poikkeus sähköisestä asioinnista viranomaistoiminnassa annetun lain (13/2003) 5 §:stä.

Pykälän 1 momentin nojalla toiminnanharjoittajan olisi toimitettava Energiavirastolle 9 §:ssä tarkoitettu hakemus sähköisesti. Tarkoituksena on, että maksettavan tuen määräytyminen ja maksatuspäätöksen tekeminen tapahtuisi Energiavirastossa siten, että paperimuodossa olevan aineiston käsittely olisi mahdollisimman vähäistä ja aineisto toimitettaisiin suoraan sähköisesti Energiaviraston tietojärjestelmään. Lain soveltamisalaan kuuluvilla toiminnanharjoittajilla voidaan katsoa olevan edellytykset välittää mainitut tiedot sähköisesti, eikä ole pidettävä tarpeellisenä, että tietojen toimittamiseen muulla tavoin olisi varattava mahdollisuus.

Pykälän 2 momentin mukaan muutkin tässä laissa tarkoitettut tiedot olisi mahdollista toimittaa Energiavirastolle teknisen käyttöyhteyden avulla tai muutoin sähköisesti. Tämä kuitenkin edellyttäisi, että tietojen toimittamistavasta olisi sovittu etukäteen Energiaviraston kanssa. Taavoitteena on, että tiedonvaihto Energiaviraston kanssa tapahtuisi ensi sijassa sähköisesti.

Pykälän 3 momentissa säädettäisiin asetuksenantovaltuudesta. Tarkempia säännöksiä olisi tarkoitus antaa etenkin tietojen toimittamiseen liittyvistä teknisistä seikoista.

34 §. Voimaantulo. Pykälässä olisi tavanmukainen voimaantulosäännös.

2 Tarkemmat säännökset ja määräykset

Lain nojalla olisi tarkoitus antaa valtioneuvoston asetus, joka sisältäisi lähinnä menettelyihin ja lain soveltamiseen liittyviä tarkempia säännöksiä 6, 9, 12—15, 32 ja 33 §:n nojalla. [Asetuksen sisällöstä.]

Energiavirastolla olisi toimivalta ohjeiden antamiseen omalla toimialallaan ilman erityistä laissa olevaa valtuutusta (PeVL 6/2003 vp, 20/2004 vp ja 30/2005 vp).

3 Voimaantulo

Laki ehdotetaan tulevaksi voimaan 1 päivänä tammikuuta 2017. Lain voimaantulo edellyttää, että Euroopan unionin komissio on hyväksynyt lakiehdotukseen sisältyvät valtiontuet. Lisäksi lain voimaantulo edellyttää valtioneuvoston asetuksen valmistelua.

4 Suhde perustuslakiin ja säätämisyjärjestys

Energiaviraston tekemään päätökseen tuen määrästä (ehdotettu 10 §), tuen maksamisesta (ehdotettu 11 §), tuen takaisinperinnästä (ehdotettu 25 §) ja kuittauksesta (ehdotettu 28 §), sekä todentajan tekemään päätökseen hakemuksessa olevien tietojen todentamisesta (ehdotettu 14 §) haettaisiin muutosta ehdotetun 29 §:n nojalla oikaisuvaatimusmenettelyssä. Näihin päätöksiin ei yleensä voida katsoa liittyvän erityisiä oikeussuojan tarpeita. Tarkoituksena on sovittaa yhteen nopea ja tehokas viranomaistoiminta sekä tehokkaan oikeussuojan vaatimus. Energiaviraston tai todentajan oikaisuvaatimuksesta antamaan päätökseen ja muuhun ehdotetun lain nojalla antamaan päätökseen olisi mahdollista hakea muutosta valittamalla hallintolainkäyttölain mukaisesti. Ehdotettua sääntelyä on oikeusturvan osalta keskeisen perustuslain 21 §:n 1 momentin kannalta pidettävä riittävänä.

Perustuslain 124 §:n mukaan julkinen hallintotehtävä voidaan antaa muulle kuin viranomaiselle, jos se on tarpeen tehtävän tarkoituksenmukaiseksi hoitamiseksi eikä vaaranna perusoikeuksia, oikeusturvaa tai muita hyvän hallinnon vaatimuksia. Todentajiin sovelletaan ehdotetun 16 §:n nojalla, mitä julkisuuslaissa, sähköisestä asioinnista viranomaistoiminnassa annetussa laissa, hallintolaissa ja kielilaissa säädetään. Ehdotetussa 29 §:ssä säädetään muutoksenhausta todentajan päätökseen. Lakiehdotuksen 14 §:ssä tarkoitettu todentamistehtävä edellyttää erityistä asiantuntemusta. Tukihakemuksen tietojen todentamiseen liittyvien tehtävien antamista todentajille voidaan näin ollen pitää tarpeellisenä tehtävien tarkoituksenmukaiseksi hoitamiseksi. Tällaisen asiakokonaisuuden hallintaa varten Suomessa ei ole käytettävissä erityisiä viranomaisia. Tehtävän laatu huomioon ottaen tehtävän uskomisen yksityisille toimijoille on perustuslain 124 §:n mukaisesti tarpeen tehtävän tarkoituksenmukaiseksi hoitamiseksi.

Todentajaksi hyväksymisestä säädetään ehdotetussa 12 §:ssä sekä todentajaksi hyväksymistä koskevan päätöksen muuttamisesta ja peruuttamisesta ehdotetussa 17 §:ssä. Sääntelyyn liittyy

toimilupasaantelylle ominaisia piirteitä. Peruuttamismahdollisuus on 17 §:ssä sidottu vakaviin tai olennaisiin rikkomuksiin tai laiminlyönneihin sekä siihen, että todentajalle mahdollisesti annetut huomautukset tai varoitukset eivät ole johtaneet toiminnassa esiintyneiden puutteiden korjaamiseen. Lievemmistä rikkomuksista ja laiminlyönneistä Energiavirasto pystyisi vain määrääjäksi peruuttamaan todentajan hyväksymistä koskevan päätöksen. Ehdotettujen säännösten voidaan katsoa antavan riittävän ennustettavuuden viranomaistoiminnasta (PeVL 33/2005 vp, PeVL 15/2008 vp ja PeVL 19/2009 vp).

Laila voidaan perustuslain 10 §:n 3 momentin mukaan säätää perusoikeuksien turvaamiseksi tai rikosten selvittämiseksi välttämättömistä kotirauhan piiriin ulottuvista toimenpiteistä. Energiamarkkinaviraston tarkastusoikeus pysyväisluonteiseen asumiseen tarkoitettuihin tiloihin on ehdotetun 20 §:n 1 momentin nojalla rajoitettu tilanteisiin, joissa on syytä epäillä, että on tehty rikoslain (39/1889) 16 luvun 8 §:ssä taikka 29 luvun 5 tai 6 §:ssä tarkoitettu rikos, ja tarkastus on välttämätön tarkastuksen kohteena olevien seikkojen selvittämiseksi. Mainittujen lainkohtien nojalla enimmäisrangaistus on vankeutta. Ehdotettua 20 §:n 1 momenttia ei voida pitää perustuslain 10 §:n kannalta ongelmallisena (PeVL 46/2001 vp ja PeVL 40/2002 vp).

Perustuslain 8 §:ssä vahvistettu rikosoikeudellinen laillisuusperiaate sisältää vaatimuksen sääntelyn täsmällisyydestä. Ehdotetussa 23 §:ssä yksilöityjen velvollisuuksien tahallisuudesta tai tuottamuksellisesta rikkomisesta seuraisi sakkorangaistus, jollei teosta ole muualla laissa säädetty ankarampaa rangaistusta. Ehdotettua 23 §:ää ei ole pidettävä perustuslain 8 §:n kannalta ongelmallisena.

Ahvenanmaan maakunnalla on perustuslain 120 §:n nojalla itsehallinto sen mukaan kuin Ahvenanmaan itsehallintolaisissa erikseen säädetään. Tukiohjelmaa päästökaupan epäsuorien kustannusten kompensoimiseksi on Ahvenanmaan itsehallintolain 18 §:n nojalla pidettävä maakunnan lainsäädäntövaltaan kuuluvana asiana.

Ahvenanmaan maakunnalla on toimivalta säätää maakuntalaki, jonka nojalla maakunnan alueella sijaitseville toiminnanharjoittajille maksettaisiin tukea päästökaupan epäsuorien kustannusten kompensoimiseksi vastaavin perustein kuin ehdotetussa laissa. Ahvenanmaan itsehallintolain 7 luvun mukaan maakunnalle suoritetaan itsehallinnosta aiheutuvien menojen kattamiseksi vuosittain valtion varoista tasoitusmäärä. Lisäksi Ahvenanmaan maakunnalle kuuluu osuus Suomen päästöoikeuksien huutokauppatuloista kasvihuonekaasujen päästökauppaa koskevien hallintotehtävien hoidosta annetun sopimusasetuksen (199/2013) nojalla.

Käytettävissä olevan tiedon perusteella Ahvenanmaalla tuskin on laitoksia, jotka olisivat oikeutettuja tukeen ehdotetun lain nojalla.

Lakiehdotus sisältää säännöksiä valtioneuvoston asetuksenantovallasta. Valtioneuvoston asetuksella voitaisiin lakiin ehdotetun 6, 9, 12—15, 32 ja 33 §:n nojalla antaa lähinnä menettelyihin ja lain soveltamiseen liittyviä tarkempia säännöksiä. Perustuslain 80 §:n 1 momentin mukaan lailla on säädettävä yksilön oikeuksien ja velvollisuuksien perusteista. Ehdotetut valtuussäännökset on rajoitettu koskemaan pääosin teknisluonteisia yksityiskohtia oikeusaseman perusteiden määräytyessä lain säännösten perusteella. Lakiehdotuksen norminantovaltuudet eivät ole ristiriidassa perustuslain 80 §:n kanssa.

Lakiehdotus ei sisältäisi perustuslain kannalta ongelmallisia poikkeusrajoituksia tai muita valtiösääntöoikeudellisia kysymyksiä. Sen vuoksi on perusteltua katsoa, että esitykseen sisältyvä lakiehdotus voidaan käsitellä tavallisessa lainsäätämisyksessä.

Edellä esitetyn perusteella annetaan eduskunnan hyväksyttäväksi seuraava lakiehdotus:

Laki

Laki päästökaupasta johtuvien epäsuorien kustannusten kompensatiosta

Eduskunnan päätöksen mukaisesti säädetään:

Yleiset määräykset

1 §

Lain soveltamisala

Tässä laissa säädetään tuesta, jolla kompensoidaan päästökaupasta johtuvaa sähkön hinnan nousua sellaisille toimialoille, jotka ovat alttiita merkittävälle hiilivuodon riskille.

Tätä lakia sovelletaan lain liitteessä lueteltuihin toimialoihin ja alatoimialoihin.

2 §

Suhde muuhun lainsäädäntöön

Tämän lain nojalla maksettavaa tukea ei pidetä valtionavustuslaissa (688/2001) tarkoitettuna valtionavustuksena.

3 §

Määritelmät.

Tässä laissa tarkoitetaan:

toiminnanharjoittajalla luonnollista henkilöä tai oikeushenkilöä, jolla on tosiasiallinen määräysvalta tukeen oikeutetun laitoksen toiminnasta;

tarkasteluvuodella kalenterivuotta, jonka tietojen perusteella tukea haetaan;

tuki-intensiteetillä prosenttiosuutta tuen määrän laskemisen perusteena olevista tiedoista siten, että tarkasteluvuosina 2016—2018 tuki-intensiteetti on 40 prosenttia ja tarkasteluvuosina 2019—2020 tuki-intensiteetti on 37,5 prosenttia;

hiilidioksidin päästökertoimella arvoa 0,67;

Euroopan unionin päästöoikeuksien termiinihinnalla Euroopan Unionin päästöoikeuden joulukuussa erääntyvän yhden vuoden johdannaissopimuksen päivittäisten päätöshintojen keskiarvoa euroina kaupankäyntivolyymiltaan suurimmassa Euroopan talousalueella toimivassa päästökauppapörssissä tarkasteluvuotta edeltävänä kalenterivuonna;

perustuotoksella keskimääräistä tuotantoa tonneina vuodessa viitejaksolla 2005—2011 sellaisten laitosten osalta, jotka ovat olleet toiminnassa kaikkina kyseisen viitejakson vuosina; seitsemän vuoden viitejakson ajalta yksi kalenterivuosi voidaan jättää jakson ulkopuolelle;

taikka, jos laitos ei ole ollut toiminnassa kaikkina viitejakson 2005—2011 vuosina, laitoksen keskimääräistä tuotantoa tonneina vuodessa niiltä vuosilta, jotka laitos on ollut toiminnassa, kunnes laitoksen toiminnasta on tiedot seitsemän vuoden ajalta; viitejakson ajalta yksi kalenterivuosi voidaan jättää jakson ulkopuolelle; taikka, jos laitos ei ole ollut toiminnassa vähintään yhtenä vuonna vuosien 2005—2011 aikana, vuosittaista tuotantoa tarkasteluvuonna, kunnes toiminnasta on tiedot neljältä vuodelta; ja tästä lähtien kolmen edeltävän vuoden tuotannon keskiarvoa;

sähkökulutuksen perustasolla keskimääräistä sähkökulutusta megawattitunteina vuodessa viitejaksolla 2005—2011 sellaisten laitosten osalta, jotka ovat olleet toiminnassa kaikkina kyseisen viitejakson vuosina; seitsemän vuoden viitejakson ajalta yksi kalenterivuosi voidaan jättää jakson ulkopuolelle;

taikka, jos laitos ei ole ollut toiminnassa kaikkina viitejakson 2005—2011 vuosina, laitoksen keskimääräistä sähkökulutusta megawattitunteina vuodessa niiltä vuosilta, jotka laitos on ollut toiminnassa, kunnes laitoksen toiminnasta on tiedot seitsemän vuoden ajalta; viitejaksojen ajalta yksi kalenterivuosi voidaan jättää jakson ulkopuolelle;

taikka, jos laitos ei ole ollut toiminnassa vähintään yhtenä vuonna vuosien 2005—2011 aikana, sähkön vuosikulutusta tarkasteluvuonna, kunnes toiminnasta on tiedot neljältä vuodelta; ja tästä lähtien niiden kolmen edeltävän vuoden sähkökulutuksen keskiarvoa, joiden osalta toiminnasta on tiedot;

sähkökulutuksen tehokkuuden vertailuarvolla tuotekohtaista sähkökulutusta megawattitunteina tuotostonnia kohti lain liitteessä luetelluille tuotteille; jos tuotteen vertailuarvo ilmoitetaan hiilidioksiditonneina tuotostonnia kohti, arvo muunnetaan sähkökulutuksen vertailuarvoksi lain liitteessä kuvatulla tavalla;

toissijaisella sähkökulutuksen tehokkuuden vertailuarvolla arvoa 0,8.

4 §

Tuen myöntämisen perusteet.

Tukea voidaan myöntää vuosien 2016—2020 tietojen perusteella.

Tukea myönnetään vain sellaisen sähkön kulutuksen perusteella, jonka hintaan sisältyy hiilidioksidipäästöistä johtuva kustannus.

Tukea myönnetään vain laitoksen perustuotoksen tai sähkökulutuksen perustason yksi gigawattituntia ylittävältä osalta.

Tukea ei myönnetä, jos tukea hakeva laitos ei ole enää toiminnassa. Laitoksen katsotaan lopettaneen toimintansa, jos:

- 1) toiminnan uudelleen aloittaminen ei ole teknisesti mahdollista; taikka
- 2) toiminnanharjoittaja ei voi osoittaa, että laitos aloittaa toimintansa uudelleen kuuden kuukauden kuluessa toiminnan lopettamisesta.

Tuen määrä

5 §

Tuen määrän laskeminen.

Tuen määrä lasketaan kullekin laitokselle jokaisen lain soveltamisalaan kuuluvan tuotteen osalta erikseen. Kunkin laitoksessa valmistettavan tuotteen perustuotos tai sähkönkulutuksen perustaso lasketaan suhteellisena osuutena tuotannon määrän mukaan.

Kun laitoksessa valmistettaville tuotteille on käytettävissä sähkönkulutuksen tehokkuuden vertailuarvo, vuosittaisen tuen määrä lasketaan kertomalla keskenään tarkasteluvuoden tuki-intensiteetti, hiilidioksidin päästökerroin, Euroopan unionin päästöoikeuksien termiinihintaa, sähkönkulutuksen tehokkuuden vertailuarvo ja perustuotos.

Kun laitoksessa valmistettaville tuotteille ei ole käytettävissä sähkönkulutuksen tehokkuuden vertailuarvoa, vuosittaisen tuen määrä lasketaan kertomalla keskenään tarkasteluvuoden tuki-intensiteetti, hiilidioksidin päästökerroin, Euroopan unionin päästöoikeuksien termiinihintaa, sähkönkulutuksen tehokkuuden toissijainen vertailuarvo ja sähkönkulutuksen perustaso.

6 §

Kapasiteetin merkittävä laajentuminen

Perustuotantoa tai sähkönkulutuksen perustasoa voidaan lisätä suhteessa tuotannon laajentumiseen, jos laitoksen tuotantokapasiteetti laajentuu tarkasteluvuonna merkittävästi.

Merkittävänä kapasiteetin laajentumisena pidetään laitoksen osan asetetun alkukapasiteetin merkittävää lisäämistä siten, että laitoksessa tapahtuu yksi tai useampi määritettävissä oleva, sen tekniseen laitteistoon ja toimintaan liittyvä fyysinen muutos, joka on muu kuin pelkkä olemassa olevan tuotantolinjan korvaaminen; ja että laitos voi toimia kapasiteetilla, joka on vähintään 10 prosenttia suurempi kuin sen asetettu alkukapasiteetti ennen muutosta ja joka on tulosta yhdestä tai useammasta investoinnista käyttöomaisuuteen.

Tarkempia säännöksiä alkukapasiteetin asettamisesta voidaan antaa valtioneuvoston asetuksella.

7 §

Tuotantotason lasku.

Jos laitoksen tuotantotaso laskee tietyn kalenterivuoden aikana 50—75 prosenttia perustuotokseen verrattuna, se saa tukea vain puolet perustuotosta tai sähkönkulutuksen perustasoa vastaavan tuen määrästä.

Jos laitoksen tuotantotaso laskee tietyn kalenterivuoden aikana 75—90 prosenttia perustuotokseen verrattuna, se saa tukea vain 25 prosenttia perustuotosta tai sähkönkulutuksen perustasoa vastaavan tuen määrästä.

Jos laitoksen tuotantotaso laskee tietyn kalenterivuoden aikana vähintään 90 prosenttia perustuotokseen verrattuna, se ei saa lainkaan tukea.

Hakemusmenettely

8 §

Viranomaistehtävät

Energiavirasto vastaa hakemuksen käsittelystä, tuen määrän laskemisesta, myöntämisestä, maksamisesta, valvonnasta, raportoinnista sekä muista tässä laissa säädetystä viranomaistehtävistä.

9 §

Tuen hakeminen

Tukea saadakseen toiminnanharjoittajan on haettava tukea valtioneuvoston asetuksessa annettavaan määräaikaan mennessä.

Tukea saadakseen toiminnanharjoittajan on toimitettava Energiavirastolle hakemus. Hakemuksessa olevien tietojen tulee olla Energiaviraston 13 §:n mukaisesti hyväksymän todentajan todentamia.

Tarkempia säännöksiä tuen hakemisesta, hakemuksesta ja sen liitteistä sekä todentajan todennuksesta voidaan antaa valtioneuvoston asetuksella.

10 §

Päätös tuen myöntämisestä

Energiavirasto antaa päätöksen 4—7 §:n mukaisesti lasketun tuen myöntämisestä. Energiavirasto hyväksyy hakemuksen, jos hakemuksessa on osoitettu, että tässä laissa säädetty edellytykset täyttyvät ja hyväksymiselle ei ole tässä laissa säädettyä estettä.

11 §. Tuen maksaminen

Energiavirasto maksaa tuen 10 §:n päätöksen mukaisesti viimeistään sen kalenterivuoden loppuun mennessä, jona tukea on haettu.

Tukea ei makseta, jos Euroopan Unionin komissio on Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen 108 artiklan soveltamista koskevista yksityiskohtaisista säännöistä annetun neuvoston asetuksen (EU) 2015/1589 mukaisesti keskeyttänyt tukea hakeneen toiminnanharjoittajan osalta tuen maksamisen.

Todentaminen

12 §

Todentajaksi hyväksymisen edellytykset

Todentajaksi hyväksytään hakija:

- 1) joka on tässä laissa tarkoitetuissa todennustehtävissä riippumaton sekä toiminnallisesti että taloudellisesti;
- 2) jolla on todennustehtäviä varten riittävästi ammattitaitoista, riippumatonta henkilöstöä;
- 3) todentaja pystyy toiminnassa soveltamaan tätä lakia ja sen nojalla annettuja määräyksiä;

- 4) jolla on toiminnan edellyttämät laitteet, välineet ja järjestelmät; sekä
5) jolla on toiminnan laatu ja laajuus huomioon ottaen riittävä vastuuvakuutus tai muu vastaava riittäväksi katsottava järjestely. Tarkempia säännöksiä todentajaksi hyväksymisen edellytyksistä voidaan antaa valtioneuvoston asetuksella.

13 §

Todentajaksi hyväksyminen

Energiavirasto hyväksyy hakemuksesta suomalaisen yhteisön tai säätiön taikka tällaisen osan todentajaksi, jos 12 §:ssä säädettyjen edellytysten täyttyminen on osoitettu vaatimustenmukaisuuden arviointipalvelujen pätevyyden toteamisesta annetun lain (920/2005) säännösten mukaisesti.

Hyväksymispäätöksessä määritellään todentajan pätevyysalue sekä annetaan yleisten ja yksityisten etujen turvaamiseksi tarpeelliset todentajan toimintaa koskevat määräykset. Päätös voidaan antaa määräjäksi.

Todentajaksi voidaan hyväksyä myös päästökauppalain (311/2011) ja uusiutuvilla energialähteillä tuotetun sähkön tuotantotuesta annetun lain (1396/2010) mukaisesti hyväksytyt ja akkreditoitu todentaja laajentamalla todentajan pätevyysaluetta 1 ja 2 momentin mukaisesti kattamaan tämän lain mukainen toiminta.

Euroopan talousalueeseen kuuluvassa valtiossa akkreditoitu todentaja rinnastetaan 1 momentissa tarkoitettuun todentajaan, jos todentaja on yhteisö tai säätiö taikka tällaisen osa ja täyttää 12 §:ssä säädetyt edellytykset sekä akkreditoinnissa on noudatettu vaatimustenmukaisuuden arviointipalvelujen pätevyyden toteamisesta annetussa laissa säädettyä vastaavaa menettelyä.

Tarkempia säännöksiä menettelystä, jossa todentaja hyväksytään, ja hyväksymisen edellytysten arvioinnista voidaan antaa valtioneuvoston asetuksella.

14 §

Todentajan tehtävät

Todentaja antaa 9 §:n 2 momentissa tarkoitettua todennuksen. Todentamisen kohteena on tuen saajan ilmoittamien tietojen kattavuus, luotettavuus, uskottavuus ja tarkkuus.

Todentajan tulee seurata toimialansa säännösten ja standardien kehittymistä sekä toimia yhteistyössä toimialansa muiden todentajien kanssa siten kuin toimintatapojen yhdenmukaisuuden varmistamiseksi on tarpeen.

Todentaja voi todentamistehtävässä käyttää apunaan ulkopuolisia henkilöitä. Todentaja vastaa myös apunaan käyttämiensä henkilöiden toiminnasta.

Tarkempia säännöksiä todentajan tehtävistä ja niiden suorittamisesta voidaan antaa valtioneuvoston asetuksella.

15 §

Todentajan ilmoitusvelvollisuus

Todentajan on ilmoitettava Energiavirastolle muutoksista, joilla voi olla vaikutusta todentajan hyväksymisen edellytyksiin ja 13 §:n 2 momentissa säädettyjen todentajan toimintaa koskeviin määräyksiin.

Todentajan on vuosittain toimitettava Energiavirastolle selvitys toiminnastaan ja sen tuloksista.

Tarkempia säännöksiä todentajan selvitysvelvollisuudesta voidaan antaa valtioneuvoston asetuksella.

16 §

Todentajaan sovellettava muu lainsäädäntö

Todentajan on tässä laissa tarkoitettuja julkisia hallintotehtäviä hoitaessaan noudatettava, mitä viranomaisten toiminnan julkisuudesta annetussa laissa (621/1999), sähköisestä asioinnista viranomaistoiminnassa annetussa laissa (13/2003), hallintolaissa (434/2003) ja kielilaissa (423/2003) säädetään.

Todentajan palveluksessa olevaan työntekijään sovelletaan rikosoikeudellista virkavastuuta koskevia säännöksiä hänen suorittaessaan 1 momentissa tarkoitettuja tehtäviä.

Vahingonkorvausvastuusta säädetään vahingonkorvauslaissa (412/1974).

17 §

Todentajaksi hyväksymistä koskevan päätöksen muuttaminen ja peruuttaminen

Energiavirasto voi muuttaa todentajaksi hyväksymistä koskevassa päätöksessä määriteltyä pätevyysaluetta. Pätevyysalueen muuttamiseen sovelletaan, mitä 12 §:ssä ja 13 §:n 1 momentissa säädetään todentajaksi hyväksymisestä ja sen edellytyksistä. Energiavirasto voi myös muuttaa päätöksessä annettua määräystä, jos se on tarpeen sen varmistamiseksi, että todentajan tehtävät suoritetaan asianmukaisesti. Määräyksen muuttamiseen sovelletaan, mitä 13 §:n 2 momentissa säädetään hyväksymispäätöksen sisällöstä. Pätevyysalueen ja määräyksen muuttamista koskeva asia voi tulla vireille myös todentajan hakemuksesta.

Energiavirasto voi peruuttaa todentajaksi hyväksymistä koskevan päätöksen, jos:

1) hakemuksessa tai sen liitteessä on annettu virheellisiä tai puutteellisia tietoja, jotka ovat olennaisesti vaikuttaneet päätökseen liittyvään harkintaan;

2) todentaja ei enää täytä todentajaksi hyväksymisen edellytyksiä taikka todentaja on olennaisella tavalla laiminlyönyt tai rikkonut tässä laissa säädettyä velvollisuutta tai rajoitusta taikka päätöksessä annettua määräystä eivätkä todentajalle annetut huomautukset ja varoitukset ole johtaneet toiminnassa esiintyneiden puutteiden korjaamiseen asetetussa määräajassa.

Energiavirasto voi peruuttaa määräajaksi todentajan hyväksymistä koskevan päätöksen, jos 2 momentin 2 kohdan mukainen todentajan laiminlyönti tai rikkomus ei ole ollut kyseisen lainkohdan mukaisesti olennainen, mutta todentajalle annetusta huomautuksesta ja varoituksesta huolimatta todentaja ei ole korjannut toiminnassa esiintyneitä puutteita asetetussa määräajassa.

Valvonta

18 §

Tiedonsaantioikeus

Energiavirastolla on oikeus saada salassapitosäännösten estämättä tämän lain säännösten noudattamisen valvontaa varten tarpeelliset tiedot toiminnanharjoittajalta todentajalta, sähkön toimittajalta, joka toimittaa sähköä toiminnanharjoittajalle sekä verkonhaltijalta.

Energiavirastolla on oikeus salassapitosäännösten estämättä saada muilta viranomaisilta tämän lain säännösten noudattamisen valvontaa varten välttämättömiä tietoja:

- 1) toiminnanharjoittajan tuotantotasosta ja sähkönkulutuksesta;
- 2) toiminnanharjoittajan saamista investointituista ja muista valtiontuista;
- 3) toiminnanharjoittajaa koskevista muista seikoista, joilla on olennaista merkitystä tässä laissa tarkoitetun tuen hyväksymisen kannalta taikka tässä laissa tarkoitetun tuen määräytymisen, maksamisen tai takaisinperinnän kannalta.

Todentajat ovat salassapitosäännösten estämättä velvollisia antamaan todentajien yhteistoiminnan kannalta tarpeellisia tietoja toisilleen sekä valvonnan kannalta tarpeellisia tietoja Energiavirastolle.

19 §

Tietojen luovuttaminen

Energiavirastolla on salassapitosäännösten estämättä oikeus luovuttaa tässä laissa tarkoitettuja tehtäviä hoitaessaan saamiaan tietoja:

- 1) syyttäjälle ja poliisille rikoksen ehkäisemiseksi ja selvittämiseksi;
- 2) työ- ja elinkeinoministeriölle toimitettavaksi edelleen toimivaltaiselle Euroopan unionin toimielimelle tai unionin muulle elimelle, jos Euroopan unionin lainsäädännössä tai muussa Suomen jäsenyyteen Euroopan unionissa liittyvässä velvoitteessa sitä edellytetään.

20 §

Viranomaisen tarkastusoikeus

Energiavirastolla on oikeus päästä toiminnanharjoittajan, todentajan, sähkön tuottajan sekä verkonhaltijan hallinnassa oleviin laitoksiin, tiloihin ja alueille, jos se on tässä laissa tarkoitettun valvonnan kannalta tarpeen, sekä tehdä siellä tarkastuksia ja ryhtyä muihin valvonnan edellyttämiin toimenpiteisiin. Pysyväisluonteiseen asumiseen tarkoitettuihin tiloihin valvontatoimenpiteet voidaan kuitenkin ulottaa vain, jos on syytä epäillä, että on tehty rikoslain (39/1889) 16 luvun 8 §:ssä taikka 29 luvun 5 tai 6 §:ssä tarkoitettu rikos, ja tarkastus on välttämätön tarkastuksen kohteena olevien seikkojen selvittämiseksi.

Energiavirastolla on tarkastusta suorittaessaan oikeus ottaa toiminnanharjoittajan ja todentajan asiakirjat ja muuta aineistoa haltuunsa, jos se on tarkastuksen tavoitteiden toteuttamisen kannalta välttämätöntä. Aineisto tulee palauttaa viipymättä, kun tarkastuksen suorittaminen ei enää edellytä aineiston hallussapitoa.

Toiminnanharjoittajan ja todentajan tulee avustaa Energiavirastoa tarkastuksen suorittamisessa.

21 §

Rikkomuksen tai laiminlyönnin oikaiseminen

Energiavirasto voi määrätä sen, joka rikkoo tätä lakia taikka sen nojalla annettua säännöstä tai määräystä, täyttämään velvollisuutensa.

Energiavirasto voi tehostaa tämän lain nojalla antamaansa kieltoa tai määräystä uhkasakolla taikka teettämis- tai keskeyttämishallalla siten kuin uhkasakkolaissa (1113/1990) säädetään.

22 §

Virka-apu

Poliisin velvollisuudesta antaa virka-apua säädetään poliisilain (872/2011) 9 luvun 1 §:ssä. Tulliviranomaiset ovat toimialallaan tarvittaessa velvollisia antamaan virka-apua tämän lain sekä sen nojalla annettujen säännösten ja määräysten sekä valtioneuvoston päätösten noudattamisen valvomiseksi.

23 §

Tukisäännösten rikkominen

Joka tahallaan tai huolimattomuudesta toimittaa väärää ja harhaanjohtavia tietoja tässä laissa tarkoitetun tuen saamista varten on tuomittava, jollei teosta muualla laissa säädetä ankarampaa rangaistusta, tukisäännösten rikkomisesta sakkoon.

Edellä 1 momentissa tarkoitetusta teosta ei kuitenkaan tuomita rangaistusta, jos teko huomioon ottaen sen haitallisuus ja vahingollisuus ja muut tekoon liittyvät seikat on kokonaisuutena arvostellen vähäinen.

Se, joka rikkoo 21 §:n 2 momentin nojalla määrättyä uhkasakolla tehostettua kieltoa tai määräystä, voidaan jättää tuomitsematta rangaistukseen samasta teosta.

Tuen palauttaminen ja takaisinperintä

24 §

Palauttaminen

Toiminnanharjoittajan tulee viipymättä palauttaa virheellisesti, liikaa tai ilmeisen perusteettomasti saamansa tässä laissa tarkoitettu tuki tai sen osa. Jos palautettava määrä olisi enintään 10 euroa, se saadaan jättää palauttamatta.

25 §

Takaisinperintä

Energiaviraston on päätöksellään määrättävä jo maksettu tässä laissa tarkoitettu tuki perittäväksi takaisin, jos tuensaaja on jättänyt palauttamatta sellaisen tässä laissa tarkoitetun tuen tai sen osan, joka 24 §:n mukaan on palautettava.

Takaisinperintään sovelletaan lisäksi, mitä valtionavustuslain 21 §:n 3 kohdassa ja 22 §:n 3 momentissa säädetään valtionavustuksen perimisestä takaisin.

26 §

Korko ja viivästyskorko

Palautettavalle ja takaisinperittävälle määrälle maksettavaan korkoon ja viivästyskorkoon sovelletaan, mitä valtionavustuslain 24 ja 25 §:ssä säädetään palautettavalle ja takaisin perittävälle valtionavustuksen määrälle maksettavasta korosta ja viivästyskorosta.

27 §

Takaisinperinnän ja palauttamisen määräaika sekä vanhentumisaika

Energiaviraston on tehtävä tuen takaisinperintää koskeva päätös viipymättä sen jälkeen, kun Energiaviraston tietoon on tullut 24 §:ssä tarkoitettu seikka.

Tuen taikka sille maksettavan koron tai viivästyskoron takaisinperintään ei saa enää ryhtyä, kun kymmenen vuotta on kulunut kyseisen tuen myöntämisestä.

28 §

Kuittaus

Energiavirasto voi päättää, että palautettava tai takaisin perittävä määrä kuitataan. Kuittaukseen sovelletaan, mitä valtionavustuslain 30 §:ssä säädetään palautettavan tai takaisin perittävän valtionavustuksen määrän kuittaamisesta.

Erinäiset säännökset

29 §

Muutoksenhaku

Tässä laissa tarkoitettuun päätökseen ja tämän lain 14 §:n 1 momentin mukaiseen todentajan päätökseen saa vaatia oikaisua päätöksen tehneeltä viranomaiselta siten kuin hallintolaissa (434/2003) säädetään.

Oikaisuvaatimukseen annettuun päätökseen saa hakea muutosta valittamalla hallinto-oikeuteen siten kuin hallintolainkäyttölaissa säädetään.

Hallinto-oikeuden päätökseen, joka koskee tuen takaisinperintää, saa hakea muutosta valittamalla siten kuin hallintolainkäyttölaissa säädetään. Muuhun hallinto-oikeuden päätökseen saa hakea muutosta valittamalla vain, jos korkein hallinto-oikeus myöntää valitusluvan.

30 §

Päätöksen täytäntöönpano

Energiaviraston 28 §:n nojalla antama päätös voidaan panna täytäntöön muutoksenhausta huolimatta, jollei muutoksenhakutuomioistuimella toisin määrätä.

Energiaviraston 17 §:n 2 ja 3 momentin taikka 21 tai 25 §:n nojalla tekemää päätöstä on muutoksenhausta huolimatta noudatettava, jollei muutoksenhakutuomioistuimella toisin määrätä.

31 §

Maksut

Tämän lain mukaisten Energiaviraston suoritteiden maksullisuuden ja suoritteista perittävien maksujen suuruuden yleisistä perusteista sekä maksujen muista perusteista säädetään valtion maksuperustelaissa (150/1992).

Tämän lain mukaiset maksut ja kustannukset saadaan periä ilman tuomiota tai päätöstä siinä järjestyksessä kuin verojen ja maksujen täytäntöönpanosta annetussa laissa (706/2007) säädetään.

32 §

Tietojen säilyttäminen

Tuensaaja on velvollinen säilyttämään tukeen liittyvän aineiston kymmenen vuotta tuen myöntämisaikankohdasta.

Energiavirasto on velvollinen pitämään tuen myöntämisen kaikista toimenpiteistä yksityiskohtaista kirjanpitoa. Kirjanpidon on sisällettävä kaikki tarvittavat tiedot sen osoittamiseksi, että tukikelpoisia kustannuksia ja tuen sallittua enimmäisintensiteettiä koskevia ehtoja on noudatettu. Tiedot on säilytettävä kymmenen vuoden ajan tuen myöntämisaikankohdasta ja ne on toimitettava komissiolle pyynnöstä.

Tarkempia säännöksiä tietojen säilyttämisestä voidaan antaa valtioneuvoston asetuksella.

33 §

Tietojen toimittaminen Energiavirastolle

Edellä 9 §:ssä tarkoitettu tukihakemus sekä todentajan vahvistus tulee toimittaa Energiavirastolle sähköisesti.

Myös muut tässä laissa tarkoitettut tiedot voidaan toimittaa Energiavirastolle teknisen käytöthyöhteyden avulla tai muutoin sähköisesti, jos siitä on sovittu etukäteen Energiaviraston kanssa.

Tarkempia säännöksiä tietojen toimittamisesta Energiavirastolle sähköisesti voidaan antaa valtioneuvoston asetuksella.

34 §

Voimaantulo

Tämä laki tulee voimaan päivänä kuuta 20 .

Tukeen oikeutetut merkittävälle hiilivuodon riskille alttiit toimialat tai alatoimialat

	NACE-koodi	Kuvaus
1.	2742	Alumiinin tuotanto
2.	1430	Kemiallisten ja lannoitemineraalien louhinta
3.	2413	Muiden epäorgaanisten peruskemikaalien valmistus
4.	2743	Lyijyn, sinkin ja tinan tuotanto
5.	1810	Nahkavaatteiden valmistus
6.	2710	Raudan, teräksen ja rautaseosten valmistus, myös teräksestä valmistetut saumattomat putket
7.	2112	Paperin, kartongin ja pahvin valmistus
8.	2415	Lannoitteiden ja typpiyhdisteiden valmistus
9.	2744	Kuparin tuotanto
10.	2414	Muiden orgaanisten peruskemikaalien valmistus
11.	1711	Puuvillatyypisten kuitujen valmistelu ja kehruu
12.	2470	Tekokuitujen valmistus
13.	1310	Rautamalmien louhinta
14.		Seuraavat osat toimialasta Ensiömuovin valmistus (2416):
	24161039	Pientiheyspolyeteeni
	24161035	Suoraketjuinen pientiheyspolyeteeni
	24161050	Suurtiheyspolyeteeni
	24165130	Polypropeeni
	24163010	Polyvinyylikloridi
	24164040	Polykarbonaatti
15.		Seuraava osa toimialasta Massan valmistus (2111)
	21111400	Mekaaninen puumassa

Sähkönkulutuksen tehokkuuden vertailuarvot tuotteille, jotka kuuluvat liitteessä I esitettyihin NACE-koodeihin

NACE4	Vertailutuote (1)	Vertailuarvo	Vertailuyksikkö	Tuotantoyksikkö (2)	Tuotemääritelmä (3)	Vertailutuotteen kattamat prosessit (4)	Prodcod-koodi (rev 1.1)	Kuvaus
2742	Primaarialumiini	14,256	MWh/tuotostonni (vaihtovirtakulutus)	Tonni muokkaamatonta seostamatonta nestemäistä alumiinia	Muokkaamaton seostamaton nestemäinen alumiini elektrolyysistä	Muokkaamaton seostamaton nestemäinen alumiini elektrolyysistä, mukaan lukien pilaantumisen torjuntayksiköt, liitännäisprosessit ja valulaitos. Päätöksessä 2011/278/EU olevan tuotemääritelmän lisäksi anodilaitos (prebake-anodit) on otettu mukaan. Jos anodit hankitaan erillisestä laitoksesta Euroopasta, tälle laitokselle ei pidä maksaa korvausta, koska se sisältyy jo vertailuun. Jos anodit tuotetaan Euroopan ulkopuolella, voidaan tehdä oikaisu.	27421130	Muokkaamaton alumiini, seostamaton
							27421153	Muokkaamaton alumiini, seos, malmista valmistettu (primaarit)
2742	Alumiinioksidi (jalostus)	0,225	MWh/tuotostonni	Tonni alumiinioksidia		Käsitteää kaikki alumiinioksidin tuotantoon suoraan tai välillisesti liittyvät prosessit.	27421200	Alumiinioksidi (ei kuitenkaan keinoitekoinen korundi)
2710	Happipuhallusteräs	0,036	MWh/tuotostonni	Tonni raakaterästä (valettu)		Sekundaarinen metallurgia, tulenkestävien aineiden esilämmitys, liitännäistoiminnot (erityisesti pölynpoisto) ja valulaitokset raakaterästuotteiden leikkaamiseen asti.	2710T122	Seostamaton teräs, muu kuin sähkömasuunissa valmistettu
							2710T132	Seosteräs, muu kuin ruostumaton teräs, muu kuin sähkömasuunissa valmistettu

NACE4	Vertailutuote (1)	Vertailuarvo	Vertailuyksikkö	Tuotantoyksikkö (2)	Tuotemääritelmä (2)	Vertailutuotteen kattamat prosessit (2)	Procom-koodi (rev 1.1)	Kuvaus
							2710T142	Ruostumaton ja lämmönkestävä teräs, muu kuin sähkömasuunissa valmistettu
2710	Valokaariuunissa valmistettu hiiliteräs	0,283	tCO ₂ /tuotostonni	Tonni sekundaariraakaterästä valulaitoksesta.	Teräs, jossa on alle 8 prosenttia metallisia seosaineita sekä kuona-aineita sellainen määrä, joka rajoittaa sen käytön sovelluksiin, joissa ei edellytetä korkeaa pinnan laatua ja prosessoitavuutta.	Käsittää kaikki prosessit, jotka liittyvät suoraan tai välillisesti seuraaviin prosessiyksiköihin: — valokaariuuni — sekundaarimetallurgia — valu ja leikkaus — jälkipolttoyksikkö — pölynpoistoyksikkö — prosessiastioiden kuuminusasetat — valanteiden kuuminusasetat — romun kuivatus ja — romun kuumennus.	2710T121	Raakateräs: seostamatonta terästä, sähkömasuunissa valmistettu
		(perustuu parhaan 10 %:n keskiarvoon)					2710T131	Raakateräs: seostatonta, muuta kuin ruostumatonta terästä, sähkömasuunissa valmistettu
							2710T141	Raakateräs: ruostumatonta ja lämmönkestävää terästä, sähkömasuunissa valmistettu
2710	Valokaariuunissa valmistettu runsasseostainen teräs	0,352	tCO ₂ /tuotostonni	Tonni runsasseostaita raakaterästä	Teräs, jossa on vähintään 8 prosenttia metallisia seosaineita tai jolta edellytetään korkeaa pinnan laatua ja prosessoitavuutta.	Käsittää kaikki prosessit, jotka liittyvät suoraan tai välillisesti seuraaviin prosessiyksiköihin — valokaariuuni — sekundaarimetallurgia — valu ja leikkaus — jälkipolttoyksikkö — pölynpoistoyksikkö	2710T121	Raakateräs: seostamatonta terästä, sähkömasuunissa valmistettu

NACE4	Vertailutuote (1)	Vertailuarvo	Vertailuyksikkö	Tuotantoyksikkö (2)	Tuotemääritelmä (2)	Vertailutuotteen kattamat prosessit (2)	Prodcom-koodi (rev 1.1)	Kuvaus
						— prosessiastoiden kuumennusasetat — valanteiden kuumennusasetat — jäähdytyskuoppa — romun kuivatus ja — romun kuumennus. Ei käsitä seuraavia prosessiyksikköjä: FeCr-muunnin ja teollisuuskaasujen kryogeeninen varastointi.		
		(perustuu parhaan 10 %:n keskiarvoon)					2710T131	Raakateräs: seosterästä, muuta kuin ruostumatonta terästä, sähkömasuunissa valmistettu
							2710T141	Raakateräs: ruostumatonta ja lämmönkestävää terästä, sähkömasuunissa valmistettu
2710	FeSi	8,540	MWh/tuotostonni	Tonni lopullista FeSi-75:tä	FeSi-75	Käsittää kaikki prosessit, jotka liittyvät suoraan unien toimintaan. Ei käsitä apuprosesseja.	27102020/24101230	Ferropii-75, piitä 75 %
2710	FeMn HC	2,760	MWh/tuotostonni	Tonni lopullista korkeahiilistä ferromangaania	Korkeahiilinen ferromangaani	Käsittää kaikki prosessit, jotka liittyvät suoraan uneihin. Ei käsitä apuprosesseja.	27102010	Ferromangaani (BREF-asiakirjan mukaisesti)
2710	SiMn	3,850	MWh/tuotostonni	Tonni lopullista piimangaania	Hiilipitoisuudeltaan erilaiset piimangaanit, mukaan lukien SiMn, vähähiilinen SiMn ja erittäin vähähiilinen SiMn.	Käsittää kaikki prosessit, jotka liittyvät suoraan unien toimintaan. Ei käsitä apuprosesseja.	27102030	Piimangaani, lukuun ottamatta ferropiimangaania

NACE4	Vertailutuote (1)	Vertailuarvo	Vertailuyksikkö	Tuotantoyksikkö (2)	Tuotemääritelmä (2)	Vertailutuotteen kattamat prosessit (2)	Prodcom-koodi (rev 1.1)	Kuvaus
2413	Cl2	2,461	MWh/tuotostonni	Tonni klooria	Kloori	Käsittää kaikki prosessit, jotka liittyvät suoraan tai välillisesti elektrolyysiyksikköön, m.l. apulaitteet, kuten moottorit.	2413111	Kloori
2413	Piimetalli	11,870	MWh/tuotostonni	Tonni piimetallia	Pii, jossa piipitoisuus on 90-99,99 %	Käsittää kaikki prosessit, jotka liittyvät suoraan uuneihin. Ei käsitä apuprosesseja.	2413115	Pii, jossa piitä on < 99,99 painoprosenttia.
2413	Erittäin puhdas moniki-teinen pii	60,000	MWh/tuotostonni	Tonni erittäin puhdasta piimetallia	Pii, jossa piipitoisuus on > 99,99 %	Käsittää kaikki prosessit, jotka liittyvät suoraan tai välillisesti uuniin, m.l. apulaitteet.	2413115	Pii, jossa piitä on = 99,99 painoprosenttia.
2413	SiC	6,200	MWh/tuotostonni	Tonni sataprosenttista piikarbidia	Piikarbidia, jonka puhtausaste on 100 %	Käsittää kaikki prosessit, jotka liittyvät suoraan tai välillisesti uuniin, m.l. apulaitteet.	2413545	Karbidit, myös kemiallisesti määritellyt
2414	Korkean arvon kemikaalit	0,702	tCO ₂ /tuotostonni	Tonni korkean arvon kemikaalia (HVC) (tonnia asetyleeniä, etyleeniä, propyleeniä, butadieeniä, bentseeniä ja vetyä)	Korkean arvon kemikaalien (HVC) seos, joka ilmoitetaan asetyleenin, etyleenin, propyleenin, butadieenin, bentseenin ja vedyn kokonaisuudessa, pois luettuna lisäyöteestä saadut korkean arvon kemikaalit (vety, etyleeni, muut HVC-aineet), niin että koko tuoteseoksesta vähintään 30 painoprosenttia on etyleeniä ja koko tuoteseoksesta vähintään 50 painoprosenttia on HVC-aineita, poltto-kaasuja, buteeneja ja nestemäisiä hiilivetyjä.	Käsittää kaikki prosessit, jotka liittyvät suoraan tai välillisesti korkean arvon kemikaalien tuotantoon puhdistettuna tuotteena tai välituotteena, niin että kunkin HVC:n sisältö on konseptoitu matalimpaan myytävään muotoon (raaka C4, hydroaamaton pyrolyysikaasu), lukuun ottamatta C4:n uuttamista (butadieenitehdas), C4:n hydraamista, pyrolyysibensiniin vetykä-sittelyä ja aromaattisten aineiden uuttamista ja logistiikkaa tai varastointia päivittäistä toimintaa varten.	Useita prodcom-koodeja NACE 2414 -luokassa	
							2414112	Asykliset hiilivedyt, tyydyttyt
							2414113	Tyydyttämättömät asykliset hiilivedyt, etyleeni

NACE4	Vertailutuote (1)	Vertailuarvo	Vertailuyksikkö	Tuotantoyksikkö (2)	Tuotemääritelmä (2)	Vertailutuotteen kattamat prosessit (2)	Prodcom-koodi (rev 1.1)	Kuvaus
							24141140	Tyydyttämättömät asykliset hiilivedyt, propeeni (propyleeni)
							24141150	Tyydyttämättömät asykliset hiilivedyt, buteeni (butyleeni) ja sen isomeerit
							24141160	Tyydyttämättömät asykliset hiilivedyt, 1,3-butadieeni ja isopreeni
							24141190	Tyydyttämättömät asykliset hiilivedyt (muut kuin etyleeni, propeeni-buteeni, 1,3-butadieeni ja isopreeni)
							24/20141223	Bentseeni
2414	Aromaattiset aineet	0,030	tCO ₂ /tuotostonni	Hiilidioksidipainotettu tonni	Aromaattisten aineiden seos, joka ilmoitetaan hiilidioksidipainotettuina tonneina (CWT)	Käsittää kaikki prosessit, jotka liittyvät suoraan tai välillisesti seuraaviin aromaattisten aineiden alayksiköihin — pyrolyysikaasun vetykäsittelijä — bentseenin/ toluenin/ ksyleenin (BTX) uuttaminen — TDP — HDA — ksyleenin isomerointi — p-ksyleeniyksiköt — kumeenin tuotanto ja — sykloheksaanin tuotanto.	Useita prodcom-kodeja NACE 2414 -luokassa. Ks. suoria päästöjä koskeva ohjeasiakirja nro 9, jossa on täydellinen luettelo.	
2414	Hiilimusta	1,954	tCO ₂ /tuotostonni	Tonni nokimustaa (myytävä yksikkö, > 96 %)	Nokimusta. Kaasumusta ja lampumusta eivät kuulu tämän vertailutuotteen piiriin	Käsittää kaikki prosessit, jotka liittyvät suoraan tai välillisesti nokimustan tuotantoon, sekä viimeistelyn, pakkaamisen ja soihdutus.	24131130	Hiili (hiilimustat (carbon blacks) ja muut muualle kuulumatotmat hiilen muodot)

NACE4	Vertailutuote ⁽¹⁾	Vertailuarvo	Vertailuyksikkö	Tuotantoyksikkö ⁽²⁾	Tuotemääritelmä ⁽²⁾	Vertailutuotteen kattamat prosessit ⁽²⁾	Prodcom-koodi (rev 1.1)	Kuvaus
2414	Styreeni	0,527	tCO ₂ /tuotostonni	Tonni styreeniä (myytävä tuote)	Styreenimonomeeri (vinylibentseeni, CAS-numero 100-42-5)	Käsittää kaikki prosessit, jotka liittyvät suoraan tai välillisesti — styreenin ja — välituotteena syntyvän etylibentseenin tuotantoon (määrä käytetään syötteenä styreenin tuotantoon).	24141250	Styreeni
2414	etylenioksiidi/etyleeniglykolit EO/EG	0,512	tCO ₂ /tuotostonni	Tonni EO-ekvivalenttia (EOE). EO-ekvivalentilla tarkoitetaan EO:n määrää (massaa) yhdessä massayksikössä tiettyä glykolia.	Vertailutuote etyleenioksiidi/etyleeniglykoli käsittää seuraavat tuotteet: — etyleenioksiidi (EO, korkea puhtausaste) — monoetyleeniglykoli (MEG, standardilaatu + kuitulaatu (korkea puhtausaste)) — dietyleeniglykoli (DEG) — trietyleeniglykoli (TEG). Tuotteiden kokonaismäärä ilmoitetaan EO-ekvivalenteina (EOE). EO-ekvivalentilla tarkoitetaan EO:n määrää (massaa) yhdessä massayksikössä tiettyä glykolia.	Käsittää kaikki prosessit, jotka liittyvät suoraan tai välillisesti seuraaviin prosessiyksiköihin: EO:n tuotanto, EO:n puhdistaminen ja glykolisektio.	24146373	Oksiraani (etylenioksiidi)
							24142310	Etyleeniglykoli (etaanidioli)
							24146333	2,2-oksidiatanoli (dietyleeniglykoli, digoli)
2743	Sinkkielektrolyysi	4,000	MWh/tuotostonni	Tonni sinkkiä	Primaarisinkki	Käsittää kaikki prosessit, jotka liittyvät suoraan tai välillisesti sinkkielektrolyysiyksikköön, ml. apulaitteet.	27431230	Muokkaamaton sinkki, seostamaton
							2743125	Muokkaamaton sinkki, seos
2415	Ammoniakki	1,619	tCO ₂ /tuotostonni	Tonni ammoniakkia, joka on valmistettu myytävänä (netto) tuotantona ja on 100 %:sti puhdasta.	Ammoniakki (NH ₃), joka kirjataan tuotettuina tonneina	Käsittää kaikki prosessit, jotka liittyvät suoraan tai välillisesti ammoniakkin ja välituotteena syntyvän vedyn tuotantoon.	24151075	Vedetön ammoniakki

⁽¹⁾ Vaaleanharmaalla merkittyjen tuotteiden osalta sähkön ja polttoaineiden välinen vaihdettavuus on vahvistettu ja vertailuarvo annettu hiilidioksiditonneina.

⁽²⁾ Tuotantoyksiköt, määritelmät ja katetut prosessit, jotka on merkitty tummanharmaalla, perustuvat päästöoikeuksien yhdenmukaistettua maksutta tapahtuvaa jakoa koskevien unionin laajuisten siirtymäsäännösten vahvistamisesta Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2003/87/EY 10 a artiklan mukaisesti 27 päivänä huhtikuuta 2011 annettuun komission päätökseen 2011/278/EU.

Tuotteet, joiden osalta sähkön ja polttoaineen vaihdettavuus on vahvistettu päätöksen 2011/278/EU liitteessä 1 olevassa 2 kohdassa ¹

Päätöksen 2011/278/EU liitteessä I vahvistettiin, että eräiden tuotantoprosessien osalta polttoaine ja sähkö ovat vaihdettavissa. Näiden tuotteiden osalta ei ole asianmukaista asettaa tuotteen vertailuarvoa megawattitunteina tuotostonna kohden ilmaistuna. Sen sijaan lähtökohtana ovat suorista päästöistä johdetut erityiset kasvihuonekaasupäästökäyrät. Näiden prosessien osalta tuotteiden vertailuarvot määritettiin suorien päästöjen (energia- ja prosessipäästöt) summan perusteella samoin kuin sähkön vaihdettavissa olevan osan käytöstä aiheutuvien välillisten päästöjen perusteella.

Näissä tapauksissa suuntaviivojen 27 kohdan a alakohdassa tarkoitettua enimmäistukimäärää koskevan laskentakaaavan kerroin E korvataan seuraavalla termillä, jolla tuotteen vertailuarvo muunnetaan päätöksen 2011/278/EU mukaisesti sähkönkulutuksen tehokkuuden vertailuarvoksi keskimääräisen eurooppalaisen päästötasokertoimen (0,465 tCO₂ /MWh) perusteella:

Voimassa oleva tuotteen vertailuarvo päätöksen 2011/278/EU liitteestä I (tCO₂ /MWh) × osuus asianmukaisista välillisistä päästöistä ² peruskauden aikana (%) / 0,465 (tCO₂ /MWh).

⁽¹⁾ Komission päätös päästöoikeuksien yhdenmukaistettua maksutta tapahtuvaa jakoa koskevien unionin laajusten siirtymäsäännösten vahvistamisesta Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2003/87/EY 10 a artiklan mukaisesti, 27 päivänä huhtikuuta 2011, K(2011) 2772 lopullinen (EUVL L 130, 17.5.2011, s. 1).

⁽²⁾ 'Osuedella asianmukaisista välillisistä päästöistä peruskauden aikana' tarkoitetaan seuraavien suhdetta:

-asianmukaiset välilliset päästöt ja

-suorien kokonaispäästöjen ja asianmukaisten välillisten päästöjen summa päätöksen 2011/278/EU 14 artiklan mukaisesti.

¹ Komission päätös päästöoikeuksien yhdenmukaistettua maksutta tapahtuvaa jakoa koskevien unionin laajusten siirtymäsäännösten vahvistamista Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2003/87/EY 10 a artiklan mukaisesti, 27 päivänä huhtikuuta 2011, K(2011) 2772 lopullinen (EUVL L 130, 17.5.2011, s. 1)

² 'Osuedella asianmukaisista välillisistä päästöistä peruskauden aikana' tarkoitetaan seuraavien suhdetta:

— asianmukaiset välilliset päästöt ja

— suorien kokonaispäästöjen ja asianmukaisten välillisten päästöjen summa päätöksen 2011/278/EU 14 artiklan mukaisesti."